

“ဖေါက်ပြန်လေသည့်အချစ်ဗျား”

“ချစ် ချစ် . . .”

“ဆိုးစမ်းပါဦး . . .”

“တင့်တင့်တစ်ယောက်တော့ သူဌေးကတော် အခေါ်
ခံရလောက်အောင် ဘဝအဆင့်အတန်းမြင့်သွားပြီ”

“အမယ် နိုင်ငံရေးသမားလေသံနဲ့ . . . ဘဝအဆင့်
အတန်းလေး ဘာလေးနဲ့ . . . ဘဝအဆင့်အတန်းမြင့်မှာပေါ့
သူ့ဘဝ အကျိုးပေးကလဲ ကောင်းတာကိုး မြင့်ရဲ့”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“သူ့အသားအရေ ကိုယ်အနေအထား အချို့အစာက
ယောက်ျားတွေ ကျလောက်တော့ သူဌေးကလဲ ကောက်တော်
မူတာပေါ့. . . ဒီမယ်ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော အစကတော့ တင့်
တင့်ဟာ မြင့်တို့ကိုယ်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း. . . လုပ်ဖော်လုပ်ဖက်
ဟော ခုတော့ ရာထူးတက်ပြီး သူဌေးကတော်ဖြစ်လာတော့
ကိုယ်တို့ကိုတောင် သူမကြိုက်ရင် သူလင်ကိုပြောပြီး ဖြုတ်ချင်
ဖြုတ်ပြန်နိုင်တာ”

“အမလေး မပူလိုက်တာချစ်ချစ်ရယ်. သူကကော
. . . ဘာကောင်မမို့လဲ”

“သူဌေးကတော်လေ”

“ခုနဲ့ သူဌေးကတော်ပါ . . . အစကတော့ ဟိုလူနဲ့တို့

“ဇီလူနဲ့တွဲ... အင်းလေ... ဒါကိုဘဲ အဘိုးကြီးက စွဲနေတော့ သူ့အဘို့ခိုင်ကော် ချုံပေါ်ရောက်သွားတာပေါ့”

“အဲဒါပြောတာပေါ့... ဒါနဲ့မြင့်... သူ့အဆက်... မောင်မောင်လွင်ဆိုတာနဲ့ အဘိုးကြီးလစ်ရင်လစ်သလို ဆက် နေတုန်းတဲ့ဆို”

“ဟား ဟား ဟား ချစ်ချစ်က ဒါတွေ မသိသေးဘူး ထင်တယ် ဆက်ရုံတင်ကပါမလား တင့်တင့်က မောင်မောင် လွင်ကို လင်ငယ်ထားပြီး ငွေကြေးတောင် ထောက်ပံ့နေ သေးတာ...”

“အော်...”

ထုံးစံအတိုင်း သူဌေးမရှိရင်မရှိသလို သူများလင် နေတာကအစကိုယ်ဝန်မျက်ချသည်အထိ နောက်ဆုံး တိုက် ရွှေ့မှပြတ်သွားသော မိန်းမတို့၏ ခြေလှမ်းဟန်လွှဲသည် ကိုဝင်မကျန် ဝေဖန် အတင်းပြောလေ့ရှိသော စာရေးမ ရင်ရင်မြင့်နှင့် ချစ်ချစ်တို့သည် အလုပ်လုပ်ဖက် သူတို့လို စာရေးမဖြစ်သူ တင့်တင့်အား သူတို့၏ အလုပ်ရှင်သူဌေး ဦးသာခင်က ယူလိုက်သည်ကို မလိုသလိုလို လိုသလိုလိုနှင့် အချီအချပြောနေကြလေသည်။

ပြောမည်ဆိုလည်းပြောစရာပင်။ အင်ပို့လုပ်ငန်းပိုင် ရှင် ဦးသာခင်မှာ အရင်မယားကြီး သေဆုံးသွားပြီးနောက် သားတယောက်ကျန်ခဲ့သော်လည်း မယားနှင့်သား ဖိလ လောက်ခြား၍ သေဆုံးသွားပြန်သဖြင့် ယူကြုံးမရဖြစ်ကာ

စိတ်နောက်ကိုယ်ဖို့ ထင်သလိုနေခဲ့ရာမှ ရုပ်ကလေးကလည်း လှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ပြောတွယ်ရာမရှိ၊ အလိုက် ကလည်းသိတတ်လွန်းသည့် သူ့အလုပ်တိုက်မှ စာရေးမလေး တင့်တင့်ဆိုသူအား ယူလိုက်ပြီးကာမှ နေသားကျသွားလေ တော့သည်။

တင့်တင့်မှာ အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ် ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည်က တောင့်တောင့်တင်းတင်း တင်ကားကား၊ ရင်ထွား ထွား၊ အသားဖြူဖြူ အမူအရာ အညှာအရာတို့က သူများ ထက်သာသည့်အတွက် ယောက်ျားတကာက မက်စရာဖြစ် နေလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း တိုက်ပိုင်၊ ကားပိုင်၊ ကုမ္ပဏီပိုင် ငွေရှင် ကြေးရှင် အသက်(၅၀)အရွယ် သူဌေးကြီးဦးသာခင် က ရုပ်ရည်ကလေးက သနားကမားနဲ့ ဆင်းရဲနေရာတယ် ဆိုပြီးသနားရာကအစ တစတစနဲ့မယားအရာကိုမယူကာ ထွေးထွေးပိုက်ပိုက် ချစ်လိုက်ရသည်မှာ အမောပင်။

သို့သော်လည်း တင့်တင့်သဘောကတော့ ဇီလို့မ ဟုတ်၊ သူ့သဘော၊ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်သည်။ သွားချင်ရာကို အကြောင်းအချို့မျိုးပြုပြီးသွားသည်။ ပြန်လာသည့်အခါ ဦးသာခင်ထံ အပြေးသွား၍ လည်ပင်းဖက်ပြီး ၇-၅ချက် လောက်နှမ်းပစ်လိုက်သည်နှင့် ဦးသာခင်မှာ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ် ခါ ကျေနပ်ရရှာလေသည်။

သူမသည် စားချင်ရာစား၊ သွားချင်ရာသွား၊ အပူ

အပင်မရှိ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံစွာနှင့်နေရပါသော်လည်း အသက်(၅၀)ဖအောအရွယ်ကြီးကို လင်လုပ်နေရသည်ကို တင့်တင့်မှာ ကျေနပ်အားရမှုမရှိ။ မိလူကြီးကိုမှ လင်လုပ်ထား ပြန်ရင် ကိုယ်ပိုင်ကားစီးပြီးတိုက်ကြီးပေါ်မှာ ခုလိုစည်းစိမ်မျိုး ခံစားရမည်မဟုတ်ပေ။

အဲဒီတော့ တင့်တင့်လုပ်ပုံက ရှင်းလှသည်။ သက်တူရွယ်တူမောင်မောင်လွင်ဆိုသူနှင့် နောက်မီးလင်းနေသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် လင်ငယ်နေသည်။ သူ့လင်အဘိုးကြီး အလုပ်တိုက်သွားလျှင် အိမ်မှာပင် စခမ်းသွားကြသည်။ အဘိုးကြီးအိမ်မှာရှိနေလျှင် အပြင်ထွက်၍ လင်ငယ်နှင့်ပျော်ပါးလေသည်။

ဦးသာခင်သည် နံနက် ၉ နာရီတွင် အလုပ်တိုက်သို့ အရောက်သွား၍ ၀၀ နာရီတွင် ထမင်းပြန်စားပြီး နေ့လည် ၀ နာရီထိုးလျှင် အလုပ်တိုက်သို့ပြန်ကာ ညနေ ၅ နာရီထိုးမှ ပြန်လာတတ်သည်။ မယားလေး ငယ်ငယ်လူထားပြီးမယား အလိုလိုက်၊ အကြိုက်ကိုဆောင်သော်လည်း စီးပွားရေးဘက်ကိုကား လစ်လျူရှု၍မထားဘဲ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်၏။ အထူးသဖြင့် ညနေပိုင်း ၀ နာရီမှ ၅ နာရီအတွင်းတွင် အကြောင်းရှိလျှင် အိမ်သို့ တယ်လီဖုန်းနှင့်ပြောသည်မှအပ အလုပ်တိုက်၌ ရှိနေသည်ကသာများလေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တင့်တင့်နှင့်လင်ငယ် မောင်မောင်လွင်သည် သူတို့ပျော်ဘွဲ့ပြီးဘို့၊ အချစ်ပလူးဘို့ အချိန်ကို ညနေ

၂ နာရီမှ ၄ နာရီအတွင်း သတ်မှတ်ချိန်းဆို၍ တွေ့ဆုံကြလေသည်။ ဤအချိန်တွင် အိမ်စေခန်းကလေးအား တခြားအလုပ်တခုခုလုပ်ရန် တင့်တင့်က ဖန်တည်းပေးထား၏။

“ပွန် . . . ပွန် . . .”

တိုက်ရှေ့မှ ကားတွန်းသံကြား၍ တင့်တင့်မှာ အပြေးကလေးထွက်ခဲ့လေ၏။

“ဟော . . . ကိုကြီးပေ . . . ပြန်လာပြီ”

ဒီအချိန်တွင်လာနေကြခန်းသိသော်လည်း ဟန်လုပ်၍ ဝမ်းသာပြလိုက်သည်။

တင့်တင့်က ချက်ခုံးလေးချီ၍ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် လင်ကြီးကိုဆီးကြိုလေ၏။ အဘိုးကြီးဦးသာခင်က အပြုံးလေးနှင့် ကြိုရှာသော မယားအလှလေးကို သဘောကျစွာဖြင့် ပြန်၍ ပြုံးရင်းအိမ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားကြလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် အဝတ်များပင်မလဲနိုင်တော့ဘဲ ကုတင်ပေါ်သို့ ဝစ်လဲချလိုက်သည်နှင့် တင့်တင့်မှာ အဘိုးကြီး၏ ဗိုက်ပေါ်သို့ ဝမ်းလျားထိုးလေးမှောက်ကာ ခရာတာတာနှင့် အင်းကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ပေးနေ၏။

ထိုစဉ်အတွင်း သူပေါင်ကြားထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ခါ ဦးသာခင်၏ ဝါးကို တချက် ခုမ်းဆိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုသောသို့လှိမ့်ချလိုက်ခါ ကြယ်သီးဖြုတ်နေသော လက်အား အဘိုးကြီး၏ ပေါင်ကြားသို့ ထိုးနှံက်လိုက်လေ၏။

ငှင်းနောက် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ထောင်ထောင်ထ
လာနေသည့် အဘိုးကြီး၏ လီးကို အလိုက်သိစွာဖြင့်ခပ်ပွပွ
လေးဆုတ်၍ပေးလိုက်၏။ အဘိုးကြီးမှာ ယားလာသဖြင့် လီး
မှာ စောစောကထက် တောင်မတ်လာ၏။ တင့်တင့်သည်
တောင်မတ်နေသောလီးကြီးကို လုံချီပေါ်မှ ဆုတ်ကိုင်ပွတ်
သပ်နေရာ အဘိုးကြီးမိတ်ထလာမှန်းသိသဖြင့် လုံချီကို အသာ
လေးဆွဲလှန်လိုက်သည်နှင့် အဘိုးကြီး၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ
မတ်တောင်နေသောလီးကြီးမှာ အတင်းသားပေါ်လာလေ
တော့သည်။

တင့်တင့်သည် ဦးသာခင်၏ ညာဘက်ဘေးသို့
စောင်းလှည့်၍ ညာလက်ဖြင့်လီးကို ဆုတ်ကိုင်ဖျစ်ညစ်
လိုက်ရင်းက ဦးသာခင်၏ ပါးကို ခပ်ရွရွလေး နမ်းလိုက်ပြန်
၏။ ဤတွင် ဦးသာခင်သည် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ခါ တင့်တင့်ဘက်
သို့လှည့်ပြီးလျှင် ဘယ်လက်ဖြင့် ဆွဲဖက်လိုက်၍ ပန်းရောင်
သန်းနေသော တင့်တင့်၏ ပါးလေးနှစ်ဘက်ကို တအားပစ်
၍ လေးငါးချက်ဆက်ကာနမ်းရင်း ခပ်တင်းတင်းဆွဲဖက်လိုက်
ရာတွင် မာတောင်နေသော သူလီးမှာ တင့်တင့်၏ ပေါင်
နှစ်လုံးကြားသို့ သွားထောက်မိလေ၏။

“အဟင့်ဟင် . . . နဲနဲလျှော့ပါအုံး . . . ကိုကြီး”

အတင့်က ညှသံနော၍ ပြောလိုက်ရာ ဦးသာခင်
သည် ဖက်ထားသောလက်ကို ရွတ်လိုက်ပြီး အတင့်၏ ညာ
လက်လေးကို ဆွဲကာ သူ့ပေါင်ကြားရှိ လီးပေါ်သို့ ထိုးတင်

ပေးလိုက်၏။ အတင့်ကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် လီးကို ဆုတ်
ကိုင်ရင်း ရွှေတိုးနောက်ဝင်လုပ်ပေးလေ၏။

ဦးသာခင်မှာ ခံကောင်းကောင်းနှင့် ခေတ္တမျှ မှီနှို
နေရာမှ ဘယ်လက်နှင့်အတင့်၏ ထမိန်အား အပေါ်သို့ ဆွဲ
တင်လိုက်ရာတွင် ထမိန်မှာ ခါးအထိရောက်လာသည်နှင့်
ဦးသာခင်နည်းတူ အောက်ပိုင်းတွင် ခြေသလုံးသားမှအစ
ပေါင်ရင်းအထိ ပြူးပွေးပြောင့်စင်းနေသော အောက်ပိုင်း
သားတို့မှာ ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာတော့သည်။

ဤတွင်အတင့်ကလည်း ကိုင်ထားသော လီးအား
သူ့စောက်ပတ်ဝသို့တော့လိုက်ပြီး လီးထိပ်နှင့်စောက်ပတ် န
ခမ်းသားကို ယင်ခပ်သလို ပွတ်သီးပွတ်သတ်လုပ်ပေးလိုက်
ရာ ဦးသာခင်မှာ အတင့်ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်ရင်း
ရင်ချင်းအပ်၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်လိုက်လေသည်။

“ဟင်း . . . ချစ်လိုက်တာ . . . ရွတ် . . . ရွတ်”

ဦးသာခင်သည် အားမလိုအားမရ သက်ပြင်းကြီး
ချကာအတင့်၏ ပါးလေးနှစ်ဖက်အား ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရွတ်
ဘနေနေအောင် နမ်းလိုက်ပြန်၏။

“အတင့်ကလဲ ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာ သိလား”

အတင့်ကလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မိုးနေသော ဦး
သာခင်၏နူးအား လက်ညှိုးလေးနှင့်ထောက်ခါ ခရာတာ
က ဆိုလိုက်လေ၏။

“အမလေး အဲဒါတွေကြောင့် ဟောဟိအသက်လေး

ကို ချစ်လို့ပင် . . နမ်းလို့ပင် ပြစ်နေရတာ”

ဦးသာခင်က ပြောပြောဆိုဆို ပုတ်သင်ညိုခေါင်း ညှိန်ပြသလို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲနေအောင် ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး လျှင် အတင်းဖက်၍ ပါးချင်းကပ်ခါ မျက်လုံးနှစ်ဖက် နှိတ် လျက် ခေတ္တငြိမ်ပြီး ဇိမ်ယူလိုက်ပြန်၏။

“ဒီလောက်တောင်ဘဲလား . . ကိုကြီးရယ်”

“အမလေး . . မေးမှ မေးရက်ပလေ . . ဒီထက်မက အဆတရာတောင်ပိုသေးတယ်”

ဦးသာခင်က သူညာလက်အား အတင့်ကျော အောက်မှ ဆွဲနှုတ်၍ နို့တုံးပေါ်သို့တင်ပြီး ဆုတ်ကိုင်လိုက်ရင်း ခပ်တင်းတင်းညစ်ခါပြေလိုက်၏။

“အမလေးလေး . . လေး ကျွတ်ကျွတ် ကျွတ် ကိုကြီး ချစ်တာကလဲ ကြောက်စရာဘဲ”

အတင့်သည် နာသွားသဖြင့် သူ့နှိတ်တံလုံးကို ဆုတ် ကိုင်ဖျစ်ညစ်နေသော လက်ကို ချွတ်တရက်ဖမ်းကိုင်ထား လိုက် ရလေ၏။

သို့သော်လည်း ဦးသာခင်က စုတ္တက်နေသော နို့ကြီး အား တဖုံလုံးပြုတ်ပါလာတော့မှတတ် တဟင်းဟင်းနှင့် အ တင်းဆုတ်၍ ဆွဲနေ၏။ အတင့်ခမြာ မျက်နှာတခုလုံး နှံ့မဲ့ နေရင်း တံလေးကြိတ်ခါ ပိုက်၍ခံနေရသေး၏။

“အား နာတယ်ကိုကြီး နာတယ် . . နာတယ်”

“အဲဒါ ချစ်တာသိလား . . ချစ်တာ . . ချစ်တာ . .

ချစ်လွန်းလို့ ဟောဒီမလားလေးကို . . ”

ဦးသာခင်က နို့ကိုလွှတ်၍ မေးလေးကိုဆွဲကာပြော ရင်းအတင့်၏ နူးညံ့ဖြူဖွေးနေသော ပေါင်နှစ်လုံးကို ဆွဲကား လိုက်လေ၏။

“ဟို . . နေတုံးလေ ကိုကြီး အတင့်အင်းကျီတွေရော ဟိုကြီးအင်းကျီတွေပါ ကြေကုန်ယိမ့်မယ် . . ကိုကြီးအင်းကျီ တွေချွတ်လိုက်ပါအုံး အတင့်လဲ ချွတ်လိုက်အုံးမယ် . . ”

ဦးသာခင်နှင့် အတင့်တို့သည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်သွားလေ၏။ အတင့်သည် မတ်ထောင်၍ ထိပ်ပြေနေသောလီးကြီးအား လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး . . ။

“ဟောဒါကြီးက တော်တော်ကဲတယ်”ဟု ပြောရင်း လီးကို ညစ်၍ညစ်၍ ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ ဦးသာခင်ကလည်း အကွဲကြောင်းလေး အထင်းသားနှင့်ဝင်းဝါမှီမောက်လျက်ရှိ သော အတင့်၏ စောက်ပတ်ကို လှမ်းနှိုက်လိုက်၏။

“ဟောဒါလေးက . . ကောင်းတာကိုး”

“ဟို . . အတင့် ဝရဲကြီးပါ့မယ် ကိုကြီးက . . လက်ကြီးနဲ့ . . ဟင်းဟင်း”

“အမလေး . . လင်မယားချင်းဝဲဟာ အတင့်က ကိုင် ခိုင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ . . ကိုယ့်ဟာကို ကိုင်တာဘဲ”

“ကဲ ကိုကြီးသံတောပါဘဲ . . အချစ်တုံးကြီးရယ်”

အတင့်က ပက်လက်ကလေး အသာမှူးပြီး ညှိပ်

ညိမ်ကလေး ခံရန်အသင့်ဖြစ်နေ၏။

ဦးသာခင်အမည်ခံ အဘိုးကြီးသည် ဖေါင်းဖေါင်းလေးဖြစ်နေသော စောက်ဖုတ်လေးကို ခပ်ရွှရွလေး ပွတ်ပွတ်ပေးရင်း ခင်းဝါမို့မောက်စူးကြွလျက်ရှိသော နို့အုံကြီးကို ပါးစပ်နှင့်ငုံ၍ စုတ်ပေးနေရာမှ တခါတခါ မနာတနာလေးကိုက်လိုက်လေ၏။

“ဟားတယ်ကိုကြီးရဲ့ ..”

အတင့်က ချက်လုံးမပွင့်ဘဲ မှိန်းနေရာမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း”

ဦးသာခင်က သဘောကျသွားလေသည်။

“အတင့် .. အချစ်ကလေး”

“ရှင် .. ကိုကြီး”

“ကိုကြီးကို ချစ်တယ်နော် ..”

“ချစ်တာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ ..”

ဦးသာခင်သည် တကွာစိတ်များတားမရအောင် ထလာသည့်အတွက် ဖြူဝင်းပြောင်စင်းလျက် ပက်လက်ကလေးမှိန်း၍နေသော အတင့်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်၍ မှောက်လိုက်လေတော့သည်။

“အင့် ..”

ဦးသာခင်က သူ့ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် တက်မှောက်လိုက်၍ အတင့်ခမြော အင့်ကနဲဖြစ်သွားရှာ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အလိုကိုလိုက်မှ ကိုယ့်အလိုကိုလည်း လိုက်လျောမည်ဖြစ်သည့်အတွက် ရမတ်ဇောကြွနေသော ဦးသာခင်အား သဘောကျသွားအောင် အတင့်သည် အနှစ်လုံးထောင်၍ ပေါင်တာပေးလိုက်၏။ ၎င်းနောက် ဦးသာခင်၏လီးကိုကိုင်ကာ သူမ၏ စောက်ပတ်အဝသို့ တောပေးလိုက်လေသေးသည်။

‘ကဲ.. ထည့်ပြီ ကိုကြီး ထည့်တော့လေ’

ထိုအခါကျမှ ဦးသာခင်သည် အတင့်၏ လက်မောင်းတို့နှစ်ဘက်အား ဆုတ်ကိုင်၍ ဆွဲပြီးပင်ကို တွန်းထည့်လိုက်ရာလီးမှာ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင် ဝင်သွားလေ၏။ ဦးသာခင်က အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်လေး ထိုးထိုးသွင်းရင်း အတင့်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကအား ဆက်ခါ ဆက်ခါ ဘယ်ပြန်ညာပြန်ခုန်းနေရာမှ အတင့်၏ ခေါင်းလေးမှာ ဘယ်ညာရမ်းနေရုံသာမက အင့်ကနဲ အင့်ကနဲ နေအောင် အဆောင့်အလိုးခံနေရလေသည်။

ဦးသာခင်သည် ပထမမြို့ သွက်သွက်လက်လက် လိုးနိုင်ရုံမက အတင့်ကလည်း အောက်မှနေ၍ ကော့ကော့ပေးနေသည့်အပြင် ပြုံးတုံးတုံးမခိုတဖို့ ချက်နာပေးထားကာ ဝါးလေးများပင် ထိုးထိုးပေးလိုက် မော့ပေးလိုက်၊ နီလိုက်၊ ပြုံးလိုက်လုပ်ပေးနေရာ ဦးသာခင်မှာ ဒီနေရာတွင် အသက်သွက်ချင်သွက်သွားပစေလှသည် သဘောဖြင့် ဘာအားကုန်ကြိုး၍ လိုးနေ၏။

"အဟင့် . . ."

"ရှင် . . . ကိုကြီး . . ."

"ကောင်းရဲ့လား . . ."

"အို . . . သိပ်ကောင်းတာတဲ့ . . . ဘယ်လိုကောင်းမှန်းမသိဘူး . . . အဟင့်ဖြင့်လေ ခံရတာ အရသာကို ရှိနေတာတဲ့ ဒါကြောင့်ပို့ ကိုကြီးကို ချစ်တာ သိလား"

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . ."

ဦးသာခင်မှာ ဘဝင်ခိုက်အောင် အကြိုက်တွေသွားသဖြင့် တဟဲဟဲနှင့်ဖြစ်နေ၏။ အဟင့်မှာလည်း ဦးသာခင်သည် အသက်ကြီးပေမဲ့ လီးကတော့ လီးနိုင် ထိုးနိုင်နေသဖြင့် တခါတလေ အဘိုးကြီးစိတ်ပါလက်ပါ ဆောင့်လီးလိုက်သည့်အခါများတွင် အောင့်အောင့်သွားသည်အထိ ခံနေရသဖြင့် အရသာတွေပြီးကောင်းလာလေ၏။

"ကိုကြီး . . ."

အဟင့်က မျက်လုံးလေး မွေးပြီးခေါ်လိုက်၏။

"ဟင် . . ."

ဦးသာခင်က အလိုးမပျက် ဆက်ဆက်ဆောင့်နေရင်းကထူးလိုက်၏။

"မောပလား . . . ဟင် . . ."

"မမောပါဘူး . . . သိပ်ကောင်းတာတဲ့"

"အဟင့် . . . အဟင့် . . . ကောင်းလိုက်တာ ကိုကြီးရယ် နာနာဆောင့် တအားထိုးတအားလီးစမ်းပါ"

အဟင့်သည်ပြောရင်းနှင့်ပင် ဦးသာခင်၏ ကျောပြင် ကြီးကို တအားဖက်၍ ဖက်ကြွကြွပြီး ကော့ကော့ပေးလိုက်ရာ ဦးသာခင်မှာ အဟင့်၏ ပန်းကိုခွဲတာ အားရပါးရလို့နေလေသည်။

"ဆောင့် . . . ကိုကြီး ဆောင့်ဆောင့် . . . ဟား . . . ကောင်းလိုက်တာ . . . ကိုကြီး ရာ . . . ကိုကြီး"

"ဟင် . . ."

"လို့ပါ . . . ကိုကြီးရဲ့ လို့ပါ . . . နာနာ . . . အဟင့်ကောင်းလွန်းလို့ပါ . . ."

"လို့တာတဲ့ ကိုကြီးလဲ သိပ်ကောင်းတာတဲ့ . . . အရသာကို ရှိနေတာတဲ့"

"ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . နာနာ တအားဆောင့်လို့ရတာတဲ့ . . ."

အဟင့်မှာ ကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ အဘိုးကြီးမှာ နသိကြီးပမာ ရှိသမျှအားတရမှ မထားတော့ဘဲ အားရပါးရလို့သွင်းရင်း တအား တအား ခွဲခွဲဆောင့်လေတော့သည်။

အဟင့်မှာ အင်းရင်းဘက်သို့ ထွန်းထွန်းတစ်နေသတဲ့လို့ ရွှေရွှေသွားရင်း . . .

"ဖတ် . . . ဖတ် . . . ဖတ် . . ."

ဟူသော အသံများ ကျယ်လောင်စွာ ပင် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

"အမလေ . . . ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် . . . အဲဒါ ကောင်းတယ် ကိုကြီး . . . အဲဒီအတိုင်းလို့ပါ . . . ကိုကြီး လီးက ဘယ်

လှိုင်းကောင်းမင်း မသိဘူး . .

အဆင့်၏ ပင်ပယ် တီတီတာတာ အရာ အရ အပြုစုလေတွေကြောင့် ဦးသာခပ်မှာ တဟင်းဟင်းနှင့် အားတို တအားလုံးတာ အောင်လေရာ နောက်ဆုံး အချိန် ကြီးပြတ်သလို အောင်ပိုက်ပေါ်မှာ ထပ်ရက်သားနှင့်ပင် ပြီး ကျသွားလေ၏။ အဆင့်မှာလည်း ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်စေ မဂ္ဂယ် မရွက်ပတ်လက်တလေအပြောအစွဲ ညီသက်လွက် နေလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ အဆင့်၏ မွတ်လုံးလေးများ သည် မွေးမှိတ်နေရာမှ မွင့်လာပြီး ဦးသာခပ်၏ ကိုယ်ကြီးကို လက်နှင့်တွန်းရင်း . .

“ဖယ်တော့လေကိုကြီး.. အဆင့်အဆက်အနွယ် ဂျာ ပြီ”ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသာခပ်မှာဘေးသို့ လှိန်ဆင်းလိုက်ပြီး ပေးဟဲ့ , ပေးဟဲ့နှင့်မောနေရာမှ နောက်ဆုံး ကခေါ်ခေါ် နှင့်အိမ်ချော်သွားလေ၏။

xxxx

ပါးပျံမတောင့်က တကွာအိုး ဦးသာခပ်အား အတတ် နိုင်ဆုံး ခရာတာတာညှာတုတုလှုပ်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ သူ့အလိုကျဖြစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်ထားသည်နှင့်အမျှ ဦးသာခပ်ကလည်း ဘာခေါ် အဆင့်အလိုကျဖြစ်စေရ၏။

အဆင့်မှာ အနီးကြီးကို လက်လုပ်၍ အပြတ်ထုတ် စရာကား ဖွင့်ညှာ တိုက်တာ အဆောက်အဦများပင်

ဖြစ်လေသည်။

တို့ဆော်လည်း အေးအေးလူလူ ယူယပ်ရတဲ့ သူ့ စိတ်တိုင်းက စားဆောက်သုံးစွဲနေရာသည်မှာစာ တိုက်ကြီးကို ဆော်ရင်း၊ ကားကြီးကိုဆော်ရင်း၊ ကုမ္ပဏီကြီးကိုဆော်ရင်း၊ ဘက်ရှီတွေများအားလုံးကိုဆော်ရင်း၊ တခြားသူများအား အား ချထားသော တိုက်တာညစ်မြေဟူသောကြောင့်၊ သူ့အတွက်မည်သို့ အကျိုးခံစားရန် စီမံထားသည်ကိုမူ မသိရသေး။ ဤကိစ္စကို မကြာခဏမေးကြည့်သော်လည်း ဦးသာခပ်ထံမှ . .

“ခဲလဲလို့လေသေးမရှိ စိတ်နှိုးလက်နှိုး သဘောရှိ သုံးစွဲနေရတဲ့နောက် . . ဘာလို့လေးလဲအဆင့်ရာ . ဒါတွေ ကိုကြီးကြည့်ပြီးစီမံထားပါတယ် . . ယူပါနဲ့ . . ဟူသော မောင်မကျအားရရကောင်းသော အဖြေကိုသာ ရှာဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သေးပေ။

၎င်းနောက် သူ့လည်ဦးသာခပ်မှာ တကွာစိတ်တွေ ထယ်လောက်များများ သူကြီးစားပေးစားရှာဖွေထားလို့ရတဲ့ ဖွင့်တွေကိုတွေ့ ပေါ့ပေါ့ဆော သဘောမထားဘဲ လေ လေနက်နက် စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ စီမံထားလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးက သူ့ခေါင်းထဲက မထွက်သည့်အတွက် ဖခင် လောက်အရွယ်ကို လက်လုပ်ထားရာသည်မှာ သူ့အတို့ ထယ်အထိ အကျိုးအပြတ်ရပါ့မလဲဟူသော အဖြေကိုသာ သိချင်နေသေး၏။

ဦးသာခင်ကား အချိန်ယူ၍ အလုပ်တိုက်သွားလျက်ရှိလေသည်။

"ကလစ် . . ကလစ် . . ကလစ် . . ကလစ်"

ဦးသာခင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ထုလိုက်၏။

"ဦးသာခင် ကုမ္ပဏီတပါခင်ဗျာ . ."

"ကိုကြီး . အတင့်ပါ"

"အော် . အတင့်လား"

"ဟုတ်တယ်ကိုကြီး အတင့်လေ သူငယ်ချင်းတွေ သွားမလို့ . . အဲဒါ ကိုကြီးကိုပြောတာ"

"ကိုကြီးကော မလိုက်ရှားလား"

"အို ကိုကြီးကလဲ အလုပ်ပျက်ခဲလို့ အတင့်လဲ ပြန်လာမှာပါ . . ခုတ်ကြာ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီကောမာနကြီးသွားလို့ ဒီခေါ်ကောင် မလေတော့ဘူးလို့ ပြောနေစိုးလို့ပါနော် . . ကိုကြီး . . နော်နော် . ."

"သွားပါဗျာ သွားပါ . . ဒီလိုဆို ကိုကြီးအေးအေးဆေးဆေးမှတ်ပြန်ခဲ့တော့မယ် . . စောစောပြန်လဲ အတင့်မရှိဘဲ"

"ဟင်း-ဟင်းဟင်း ကိုကြီးက အဲဒီလိုသဘောကောင်း လွန်းလို့ . . ကိုကြီးကို ခစ် . ခစ် . . ခစ်"

"အမလေ ဒီလောက်ဆိုပါပြီ . ကဲ . . ကဲ . . သွားတော့ . သွားတော့ . . စောစောပြန်ခဲ့ကွယ်"

ဤလိုနှင့်ပင် အတင့်သည် ကျောနေအောင် ဖီးလိမ်းပြီး အပြင်ခရီးကိုထွက်ခဲ့ပြန်လေ၏။

xxxxxx

မြို့လည်ခေါင်မှ တိုက်တလုံး၏ အပေါ်ဆုံးယပ်အခန်းတခန်းထဲရှိ မက်လက်ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိခဲနေသူ လူတယောက်မှာ သောက်စားထားသော အရက်ရှိန်နှင့် ဖိပ်ခံရင်း မျက်နှာကျက်ဆီသို့ အနီပွါယ်မရှိ မောကြည့်နေလျက် ရှူသွင်းထားသော ဖီးကရက်မီးခိုးကိုဖြူးဖြူးချင်း မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။

"ကိုကိုလွင် တယောက်ကော . ."

ထိုလူသည် ကြည်လင်သည့် အသံရှင်ဘက်သို့ ဖြူးညင်းစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် ရှက်သလိုလိုကြောက်သလိုလို နှိုးနှိုးတန်ဖျစ်သွားလေသည်။

"အော် . . အတင့်ပါလား . . လာလေ"

"ကိုကိုလွင်နရာ . ."

အတင့်က ဟိုကြည့်မိကြည့်ကြည့်ရင်းက သူ့ကိုကိုလွင်ကိုဘဲ ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

"ကိုမောင်မောင်လွင်လား . . နယ်ကို ခဏသွားတယ် . . ကြောပါဘူး နောက် ၃-၄ ရက်လောက်ဆို ပြန်ရောက်လာမှာဘဲ"

"ဘယ်နယ်လဲ . . ဘာကိစ္စနဲ့သွားတာလဲ"ဟု အတင့်ကစာမက်တည်းမေးလိုက်သည်။

“အော် .. ကိစ္စလေးနဲ့နဲ့ရှိလို့ပါ.. ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ မယေးလိုက်မိဘူး.. အတင့်သိတဲ့အတိုင်းတဲ ဒီမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် လူလွတ်နှစ်ယောက်ထဲနေကြတော့ တခါတလေ ကျွန်တော်မရှိတုန်း သူသွားစရာရှိရင် ကိစ္စလေးရှိလို့သွားတယ် .. ၄-၄ရက်နေပြန်ရောက်မယ် ဒါမှ မဟုတ်ဝဝ ရက်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာလောက်တဲ စာရေးထားခဲ့တယ် .. ကျွန်တော်ကျတော့လဲ ဒီလိုတဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုဘသိန်းတို့ဟာက သိပ်ဟန်ကျတာဘဲနော် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

သိပ်လွတ်လပ်ပြီး အပူအပင်မရှိတာကိုပြောတာပါ”

“လွတ်လပ်လွန်းအားကြီးတော့လဲ အထိန်းမရှိတဲ ..

တခါတလေ လွတ်လွတ်နေသေးတယ် ဟား ဟားဟား”

ဘသိန်းက သူ့ဟာသူ သဘောတူသွား၍ ဟူးတို့က်ရီလိုက်လေ၏။

“ကိုကိုလွင်ရော .. ကိုဘသိန်းပါ ဘယ်လောက်အထိ လွတ်နေကြတယ်ဆိုတာ အတင့်လဲမိပ်မိပါတယ်”

ထိုအခိုက်ဘသိန်းသည် အတင့် တကိုယ်လုံးကို သိမ်း ကြိုးစူးစိုက်ကြည့်နေသည့်အတွက် အတင့်မှာ မနေတတ် သလိုဖြစ်သွားလေ၏။

အတင့်သည် အင်းကျီလက်ပြတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် လက်မောင်းတိုးကြီးများက ပြည့်ပြီးဝင်းဝါနေသည်

ဘ ဆုပ်ချင်ကိုင်ချင်စရာကောင်းလှ၏။ ဒီကြားထဲက အင်းကျီကပါးသမို့ နို့နှစ်လုံးကလည်း ဘော်လီအင်းကျီကြားမှ အံ့ကြွန်း ရှုံထွက်နေသဖြင့် နို့အုံတဝက်လောက်ကို မြင်နေရ၏။

သူမသည် လက်ကလေးမပြီး ခေါင်းကို ကိုင်လိုက် ဝည့်အခါများမှာတော့ ချိုင်းကြားမှ အဖွေးနုလေးတွေနှင့် ပုံနေသည့် ပေါင်ဝါက အဖွေးသား။ ဝါတွေကို သွားပေး ယိုနုသလားမသိ။ ဘသိန်းက စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

“နေပါအုံး၊ အတင့်က မလာတာကြာသွားလို့ လားသိဘူး။ အရင်ကနဲ့ပတောင် မတူဘူး .. လှလို့ ဝလို့ဖြစ်နေပါလား”ဟု အရက်တံခိုးနှင့် ခွဲခိုးကြီးပြောချလိုက်၏။

“အို .. ကိုဘသိန်းထင်လို့ပါ .. အတင့်အရင်က ဝိပါတဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. အရင်ကနဲ့ကို မတူဘူး ပြုံးတယ် .. လှလဲလှလာတယ် .. တကယ်ပါ”

အတင့်ကဘာမှ ပြန်မပြောသော်လည်း သဘောတူကျသလိုလိုရှိနေ၏။

“ကဲ.. ရောက်တဲ့အခါ ပြေးပြေးပေါ့ .. ကျွန်တော် ကပ်ဖျော်လိုက်အုံးမယ် .. ခဏလေးခေအုံးနော် .. ပျင်းနင် အဲဒီမှာ စာအုပ်လေးဘာလေးကြည့်နေအုံးပေါ့ဗျာ”

“အို .. နေပါစေကိုဘသိန်း .. ဒုက္ခမရွာပါနဲ့ .. ကျွန်မ မသောက်ချင်ပါဘူး .. နောက်ပြီးညည်းညည်းမှ ဟုတ်တာ..”

“ဧည့်သည်မဟုတ်လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဧည့်ခံရတာ ပေါ်
အားမနာပါနဲ့”

“အမလေး . . . အားမနာပါဘူး . . . ဒီအိမ်ကလဲ
ကျွန်မအိမ်တဝိုင်းဖြစ်နေပါပြီ”

အတင့်ပြောသည်မှာ ဝှန်ပါ၏။ ဤအိမ်သည်အတင့်
၏ အိမ်တဝိုင်းဖြစ်နေလေပြီ။ အတင့်မှာ ပကြာမကြာရောက်
လာသည်။ သူ့ကိုကိုလွင်ရော ကိုဘသိန်းနှင့်ပါ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ရယ်
ခါမောခါစားကြသည်။ နောက်ပြီး ဘသိန်းကရှောင်ပေး
သည်။ သူ့နဲ့မောင်မောင်လွင်တို့ ဖျော်ကြသည်။ သူ့အိမ်လိုသ
ဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေသည်။ အိမ်ခန်း၊ ရေခဲခန်း၊
ခန်းကအစ ဆုရားစင်အထိ ပြုပြင်စရာရှိသည်တို့ကို ပင် ပြု
ပြင်ပေးသွားသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အတင့်အတို့ ဤအ
ခန်းသည် သူ့အခန်းလိုဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်းတော့ပါပေ။

“ကဲ . . . ထိုင်အုံးနော် . . . အတင့်”

ဘသိန်းကပြောပြောဆိုဆို ကုလားထိုင်လက်တင် ကို
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ထောက်ခါအားယူပြီးထလိုက်ရာ အရှိန်
လွန်၍ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

“အို . . . အို . . . ကိုဘသိန်း . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အတင့်က ရုတ်တရက်မထနိုင်ဘဲဖြစ်နေသော ဘ
သိန်းထံသို့သွား၍ ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုမကာ ထူပေးလိုက်ရာ
ထောင်းကန်ထွက်လာသော အရက်နံ့တို့ စူးစူးဝါးဝါး ခံစား
လိုက်ရလေ၏။

“အေး . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာ တပေယက်ထဲသွက်နေတာကိုး
ဒါနဲ့များအတင့်ကို ကော်ဖီပျော်တိုက်ဖို့မလိုဘဲ . . . ကဲ . . .
လာလေ . . . အိမ်ယာပေါ်သွားလဲနေလိုက်”

ဘသိန်းသည်အတင့်ကို အားပြု၍ထလိုက်သော်လည်း
သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုးသဖြင့် အတင့်ကိုလက်၍မိန်း ဇာခန်း
တွင်းသို့ သိုင်းတွက်နင်းသလို တလှမ်းချင်းလှမ်းနေလေရာ
အတင့်မှာ မနော့သ၍ သူ့ရုပ်ရ ဝှံ့ရေဝယ်လည်း ဘသိန်း၏
လက်ကြီးများက သူ့ကိုအတင်းအကြပ်ပက်ထားသည့်အတွက်
ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ခဲနေလေ၏။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့
မသိ။

“စောစောက အကောင်းအောင်းမေ့နေတာ . . . အ
တော်ဟန်ကောင်းတယ် . . . နုနုအတိုင်းသာထိုင်ပြီး စကား
ပြောနေရင် အနံ့မရမချင်းအတင့်လဲ သိမှာမဟုတ်ဘူး”

“သိတော့ကော” ဘသိန်းကကြားပြတ်မေးလိုက်၏။

“သိလဲ . . . သိလိတဲ့မေ့ . . .”

“ဟားဟားဟား” အနိပ္ပာယ်မရှိ ဘသိန်းကရယ်
လိုက်၏။

မိနစ်တစ်ခွဲနှင့်တွဲလာရသော အတင့်လည်း အိမ်ယာ
ကုတ်သို့ရောက်သည်နှင့် . . .

“ကဲ ကိုဘသိန်း အိမ်လိုက် . . . အိမ်ပျော်အောင်
သေအိမ်လိုက်တော့”ဟုဆို၍ ဘသိန်းကို ကုတ်ပေါ်သို့ တင်
ပေးလိုက်သည်။

ဘဝိန်းလည်း အတင့်ကိုဖက်ထားသောလက်ကို မ
လွှတ်ဘဲ ဘုံကနဲ့လဲချလိုက်ရာ အတင့်ကိုယ်လေးပါ ဘဝိန်း
ပေါ်သို့ထပ်ရက်ထားပါသွားလေ၏။

ဤကဲ့သို့ဘဝိန်းက ကိုယ်ကိုတောက်သို့လှိုလှိုလိုက်ရာ
အတင့်မှာ ဘဝိန်းအောက်သို့ ရောက်သွား၍ သူ့အပေါ်မှ
ဘဝိန်းက ထပ်ရက်ကြီးဖြစ်သွားလေတော့၏။

"ကိုဘဝိန်း.. ကိုဘဝိန်း ဖယ်ပါဗုံ.. အတင့်ထ
ပါရအစဉ်" အတင့်မှာ ဘဝိန်း၏ ကိုယ်ကြီးကို ထွန်း၍ ဖယ်
လေသည်။

"ဟင်.. ချေပါဗုံလေ" ဘဝိန်းက အေးအေးအေး
အေးပင်ပြောလိုက်၏။

"ဘာနေချမလဲ.. ဖယ်ပါ.. ကိုဘဝိန်းဖယ်ပါ"
အတင့်ကအတင်းထွန်းပြီး ရုန်းလေသည်။ ဘဝိန်း
ကိုယ်ကြီးက တအားမိထား၍ အတင့်နဲ့ရုန်းကန်နေသော်
လည်း ဘဝိန်းအောက်မှ လွတ်သေး။

"ကိုဘဝိန်း.. ရှင် ဘယ်နဲ့လုပ်တာလဲ.. ဖယ်ဖယ်
ခုဖယ်" အတင့်မှာဒေါသသံများပါလာ၏။

"ဘယ်နဲ့မှမလုပ်ပါဘူးဗျာ.. ချစ်လို့ပါ" ဘဝိန်းက
မဖယ်သည့်ပြင် ဖက်၍ပစ်ထားလိုက်အချသေး၏။

"ဟင်.. ရှင်.. ရှင်.. ရှင် လူယုတ်မာဖယ်..
လွှတ်" အတင့်ကတော့ရုန်းလွှတ်ပင်။

"အို.. အတင့်ကလဲ.. ချစ်လို့တဲဟာများ.. ကျွန်

တော့ကို မချစ်ဘူးလား"

"မချစ်ဘူး.. မချစ်ဘူး.. ကျွန်မကိုလွှတ်.. လွှတ်
နော်.. ဒါဘဲ"

"အတင့်က မချစ်မယုံ ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်တယ်
ဗျာ.. ချစ်တယ်ဗျာ.. "ဟုဆိုကာ အပကြီးနင်းလေ၏။

"အို.. အို.. မလုပ်နဲ့ရှင်.. မလုပ်နဲ့"

အတင့်သည်ရုန်းကန်လှသွန်း တွန်းထိုးလျက်ရှိ
လေ၏။ သို့သော်လည်းသူမအတိအကြောင်းကတော့ မထူ
ရှာပေ။ ဘဝိန်းကအတင်းဖက်၍ အတင့်က အတင်းရုန်း
နှင့် တဝန်းဝန်းဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးအတင့်မှာ အတော်လေးမောသွားသည့်
အတွက်လက်လျှော့ရမလိုဖြစ်လာလေသည်။

"ကိုဘဝိန်း.. လွှတ်ပါရှင်.. ကျွန်မတောင်းပန်
ပါတယ်။

ဘဝိန်းကတော့ထွေးထွေးပြောနေတော့ဘဲ မူမူ
နဲ့ ညာကာတောက်ထားသနားရုန်းပင် မထိတော့သည့်အ
ပြင်အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့တောက် တဟင်းဟင်းနှင့် အတင့်
၏ထိခိုက်မှုကိုသာအတင်းဆွဲချွတ်နေပြန်လေသည်။

'အို.. အို.. ဒါတော့မလုပ်နဲ့ရှင်.. မလုပ်ပါနဲ့..
အတင့် ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့ရှင်.. ကို ဘဝိန်းအတင့် ကို
သနားပါဗုံ"

အတင့်က ထိခိုက်မှုကိုအတင်းလိုက်ဆွဲလိုက်ပေသေး

သည်။ သို့သော်လည်း မရလိုက်တော့ပေ။ ထမိန်မှာ ကွင်းလုံး
ကျွတ်သွားသဖြင့် သူမ၏အောက်ပိုင်းတခုလုံးမှာ အဖွေးသား
ပေါ်လာလေ၏။

ဘသိန်းက သူလုံးချီကိုလည်း ချွတ်ပစ်လိုက်ရာတွင်
မတ်တောင်ပြီး တောင်နေလေသော လိပ်ကြီးမှာ ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင်ကြီးမား တုတ်ခိုင်၍ တဆတ်ဆတ်
နှင့်ငေါက်ကနဲ ငေါက်ကနဲဖြစ်နေလေ၏။

အတင့်သည်တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ သူ့ခြေနှစ်
ချောင်းကိုလိမ်ထားလိုက်ပြန်၏။

ဘသိန်းသည် သူ့လက်ဝါးကြီးဖြင့် ပေါင်းပေါင်းမို့မို့
လေဖြစ်နေသည့်အတင့်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ ဆောက်မုတ်
လေကို အုပ်၍ ခပ်ပိပိလေ ပွတ်ပေးလိုက်၏။

"အတင့် . . . ဟု ဘသိန်းကခေါ်ကြည့်၏။

"ကိုဘသိန်း . . . ခတ်ခတ်ရက်စက်ပါလားရှင်"

အတင့်ပြော၍ သာပြောနိုင်တော့သည်။ ခြေကုန်
လက်သန်းကျပြီး လောက်ရှားနဲ့မိန်းမို့ ရှိလို့လဲမရ တောင်း
ပန်လို့လဲမရ အဲဒီတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်းနဲ့တဲ သူ့ကိုယ်သူ
ပြောင်းပြန်ပေတော့၏။

"ဒီမယ်အတင့် . . . ခုအခြေကျတော့မှ မဝှားပါဘူး
ဒီကိစ္စကိုတယ်သူ့လဲ တံတားမဟုတ်ပါဘူး . . . အဲဒီတော့ အေး
အေးဆေးဆေး အရသာခံပြီးနောက်တော့ ဒီကိစ္စကို ဆွယ်
လိုက်ကြတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား"

ဘသိန်းသည် ကြီးရာမှ ချောလိုက်ပြန်၏။ အတင့်
မှာမကလည်းမော သူ့ကိုပြော၍လည်း ရမည်မဟုတ်တော့
သဖြင့် စောစောကလိုချွန်ကန်ခြင်းမလုပ်တော့ပေ။ လုပ်ရန်
လည်း အားမရှိတော့ပေ။

ဤတွင်ဘသိန်းသည် အတင့်၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို
အတင်းဆွဲပြကာ နှုတ် တွန်း၍ထောင်လိုက်ပြီး လိပ်ကိုဆောက်
ပတ်အသိတော့ကာ သူ့ကိုယ်ကြီးနှင့်တအားပိချလိုက်ရာ လိပ်
မှာအဆုံးအတိတ်သွားသဖြင့် ခုတ်ကနဲဖြစ်သွားလေ၏။

"အမလေ . . . အမေ"

အတင့်မှာအတင့်သွားသဖြင့်မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့၍
ခါးပါကော့တက်သွားလေသည်။

ဘသိန်းမှာ မူးနေသဖြင့် ဈေးမနေနိုင်တော့ဘဲ လိပ်ကို
သာအတင်းမရ ထိုးထိုးသွင်းလေ၏။ အတင့်မှာ မခံနိုင်၍
လေ တောင်း၍လေးမသိ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုသွားနှင့်
မိ၍ကိုက်ထားလေ၏။ ဘသိန်းမှာမူးမူးမနှင့် ဂမ္ဘာရှုထိုး ဖက်
လို့သည့်ပြင် မညာမဝာဆောင့်လေသည်။

"အမလေ . . . ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် . . . " အတင့်မှာ အ
သံများပင်ထွက်သွားလေ၏။

"အတင့်ကောင်းရဲ့လားဟင်"

"ကျွန်မကိုဘာမှမေးမနေနဲ့ ရှင်လိုတာရပြီလား"

"တောင်းပြီ . . ."

ဘသိန်းသည် ခံနိုင်စိတ်ပေါက်လာပြီး ဒီလောက်အ

ဖြစ်သဲတဲ့ကောင်မသိကြရမေပေါ့. . ဟူသောသဘောဖြင့်
အတင့်ဆိုလိုသံမှ အနီးမှ ကွဲထွက်သွားမတတ်ဘဲအားမ
တအားတိုး တအားဆောင်လေတော့၏။

"ဖတ်. . ဖတ်. . ဖတ်. . ဖတ်. ."

ဘဝိန်းသည် အညှာမပေးဘဲ ဇက်တိုက်ဆောင်
လေတော့၏။

အောက်မှခံရသူအတင့်မှာ မလိပ်တပါးနှင့် ခေါ်
ကားတာကိုမကျေနပ်သော်လည်း ဖိုမခါတ် လီးနှင့်စောက်
ပတ်က ဂွင်ကျကျအနှိပ်ရသွားသောအခါ ကောင်းကောင်း
လှသဖြင့် ဖတ်ကိုဘေးသေ မပေးသည့်ပြင် ပေါက်ကိုလည်း
မသိမသေဖြဲဖြဲနေလေသည်။ ဘဝိန်းသည် နောက်ဆုံး
တအားကြီး၍ ကုန်းလုံးလိုက်ပြန်လေသည်။

"အား. ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်. . "အတင့်ပါးစပ်မှ အသံ
ထွက်သွားပြန်၏။

"ဘာလဲ နာသလား နာရင်အောင့်ခဲ" ဘဝိန်းသည်
မခံချင်အောင်ပြောလိုက်သည်။

"အို. . ဒါရှင်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး"

ဘဝိန်းသည်စိတ်ရှိုက်၍ ၄-၅-၀၀ ချက်ဆက်၍
ဆောင့်ဆောင့်လိုလိုက်ရာ နောက်ဆုံးအတင့်၏ စောက်ပတ်
အခေါင်းထဲသို့ သူ့လီးမှ သုတ်ရေများ ပြတ်ကနဲပြတ်ကနဲ
ထွက်သွားသည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

"ကဲ. . ပြီးပြီလား . ဖယ်တော့"

အတင့်သည် သူ့ဆောက်ခေါင်းထဲသို့ ပူနွေးသော
သုတ်ရေများဝင်သွားသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဘဝိန်းအား
အတင့်ဖယ်ခိုင်း လိုက်၏။

"အတင့်. . စိတ်ဆိုးသွားသလား"

"ရှင် စဉ်းစားကြည့် ကော်ပြီ ကျွန်ုပ်ပြန်မယ်"

"ကားလေးဘာလေးပြောကြအုံးစို့လေ"

"ပြောစရာမရှိတော့ဘူး"

အတင့်သည် ဤမျှသာပြောဆို၍ ခပ်သွက်သွက်
လေးထွက်သွားလေတော့သည်။

၁၀၀၀၀

အတင့်အတ္တိအိမ်အလုပ်ဆို၍ သာတရပ်မှ မယ်မယ်
ရရလုပ်စရာမရှိ။ အခိုင်းအစေများကို ကြည့်ရစိမ့်မေ့ရုံ
လောက်သာရှိသည့်အတွက် ထွက်စရာလမ်းပေါက်ကိုသာ
ရှာ၍ ထွက်လေသည်။

ယခင်အခါများက မလုံးဘူး မဝတ်ဘူးသည့်မိန်းမ
မျှတို့ကို ယခုမှပင် အတိုးချဝတ်၍ ငွေကိုဖေါဖေါသိသိပဲ
နိုင် ဖြန့်နိုင်ရုံက အဆတ်အတည်များကိုလည်း ကောင်းပေ
ဆိုသည့် အဆတ်အတည်ကိုသေဝယ်ဝတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ
လည်းလှသထက်လှအောင် သာသည်။ ဒါကိုယ် ဦးသစ်က
သဘောကျနေသည်။ မယားလေး လှသထက်လှလေ သဘော
ကျလေဖြစ်နေလေ၏။

အတင့်မှာကားစိတ်တိုင်းကွ ဝတ်ဆင်သုံးစွဲနေရ

သည်ကိုယ်အားမချေနိုင်ဖြစ်လာပြီး တဆင့်တက်၍ လာပြန်
တော့သည်။ ၎င်းမှာ နှိပ်စက်မှု အစွဲအလမ်းကြီးစွာဖြင့် မျှော်
လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူလင်ချစ်သောသူ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
မှန်သမျှကို သူတပယောက်တည်းပိုင်လိုသည်။

အသက်ကြီးသည့် သူငှာကတော်တပယောက်အဖြစ်
နေရာသည်ထက်သူကိုယ်တိုင် သူငှာမဖြစ်ပြီး သက်တူရွယ်သူ
ချစ်သူနှင့် နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲပြီးပြောပွဲစက်နဲ့နေချင်သည်။ စည်း
စိမ်ခံချင်သည်။ ဒါတွေကိုယ်အချိန်ရှိသ၍တွေ့တွေ့ပြီး အား
မလိုအားမပြေစေသည်။

ဦးသခင်အလုပ်သွားကတည်းက တပယောက်ထဲ
တွေ့ချင်ရာတွေ့ရင်း ပျင်းပျင်းရှိလာသည်နှင့် ဦးသခင်ထံ
မှ ကားလွှတ်လိုက်ရန်ကိုယ် ပြောမနေတော့ဘဲ အေးအေး
အေးအေးနှင့်ဆန်းဆန်းပြားပြားလေးများ တွေ့လိုတွေ့ပြာ
ဗိုလ်မျှပ်မျေးသက်သို့ထွက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

"အတင့် . ."

"ဟယ် . . ကိုသွင် . . ကိုသွင်နယ်သွားတယ်ဆို ဟယ်
. . ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ . . သယ်နယ်လဲ . . အ
တင့်ကိုတာပြလို့ပြောမသွားတာလဲ" အတင့်က ကော်ဖိုက်ဟယ်
မေးချလိုက်လေ၏။

"ဒါကောနေပါစုံ အတင့်အခုဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဒီတင်ဘဲ . . ဆန်းဆန်းပြားပြားလေးတွေ့ရင်
တယ်ရအောင်လို့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ထွက်လာခဲ့တာ"

"ကဲ ဒါဖြင့်ကားပေါ်တက် ကိုသွင်အခန်းရောက်မှ
အေးအေးအေးအေးပြောကြတာပေါ့ . ."

မောင်မောင်လွင်၏ အခန်းသို့ရောက်လျှင်ပင်
မောင်မောင်လွင်သည် ရုပ်အင်္ဂါကို ချွတ်၍ ချိတ်လိုက်ပြီး
အတင့်ဘေးသို့ကပ်၍ ယိုင်ချလိုက်ခါ အတင့်၏ ကိုယ်လေး
ကို သိမ်းကြွ၍ ဖက်လိုက်လေ၏။

"အေးအေးမေ့လိုက်တာ အချစ်ရာ တကယ်တဲ"

"အမလေးတော်ပါ သွားတာလဲမသိရ ပြန်ရောက်
တာလဲမသိရနဲ့အတင့်ကဖြင့် ဘာလုပ်ရဲမန်းကိုမသိဘူး"

"အော် ဇောဇောကအတင့်နဲ့တွေ့တုန်းကလေ . . အဲ
ဒီကအပြန်အတင့်ဆီကိုဝင်မလို့ဘဲ . . အတင့်နဲ့တွေ့တော့
ဟန်ကျသွားတာပေါ့"

"အမယ်ဒါလဲအတင့်နဲ့တွေ့လို့သာပေါ့ . . မတွေ့ရင်
ပြန်ရောက်နေတာတောင်သိစုံမှာ မဟုတ်သေးဘူး"

"ကဲကဲ . . နေပါစုံနဲ့ ခုလဲအတင့်က မောင့်ကိုတွေ့
လို့ခေါ်တာလား . . မောင်ကအတင့်ကို ခေါ်တာလား ကဲ .
ပြောခမ်းပါစုံနဲ့"

"အို . . ဒါကမဆိုင်ပါဘူး"

"ဆိုင်လို့တာရမလဲ . . ကဲ" မောင်မောင်လွင်က
ပြောပြောဆိုဆို အတင့်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခွဲသွင်း
လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းတွေ့၍ စုတ်ယူလိုက်ရာ အတင့်က
လျဉ်း မောင်မောင်လွင်ကို ပြန်ဖက်လိုက်ရင်း မျက်တောင်

လေးစင်းပြီး ပြန်စုတ်နေလျက် ထိုးထိုးထွန်းထွန်း ဖြစ်နေရ တော့သည်။

"မောင် . . ."

"ဟင် . . ."

အပြင်မှာ မကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်"

"ဒါဖြင့်လဲ အထဲသွားမယ်လေ . . . လာ"

အခန်းထဲရောက်တော့ . . . တကယ့်စိတ်နှင့် တပျို ဖိတ်တောက်နေသေး မျက်လုံးတို့ဖြင့် တဦးကိုတဦး ကြည့် နေလိုက်မိသေးသည်။ ထို့နောက် မာ်မောင်လွင်သည် လေ့ ကြောလေးများအထင်းသားပေါ်နေသည့် လည်တိုင်လေး တယ်ပြန်ညှာပြန်နင်းလိုက်ပြန်သည်။

ထို့ပြင်လျှာဖြင့်ရော်လိုက်ပြီးနောက် မနုဉ္ဏတနာ ကို လိုက်လေ၏။ မတွေ့ရသည့်မှာကြာပြီဖြစ်သဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး အရာသတ္တကို ခံစားနေရလေ၏။ စိတ်တူသဘောတူ သူ တို့ရွယ်တူနှင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူတွေ့ချင်လှသည့် အတင့်မှ စောက်ပတ်ထဲမှ ယားကျိကျိဖြစ်လာလေသည်။

"အတင့်ရေ . . ."

"မောင် . . ."

"အတတ်တွေချွတ်လိုက်ကြပါနဲ့ကွယ်"

"ချွတ်လေ . . ."

ဤသို့နှင့်ပင် မကြာခင် နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ထဲ လုံးဖြစ်သွားကြလေ၏။

အတင့်မှာ ကောင်းတင်းသန်မာ၍ အစ်ကြီးပါပြီနေ သေး လိမ့်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဂျမ၏ စောက်ပတ် မှာယားသထက်ယားလာ၍ စောက်ကြေကြည်များပင် ယိုစီး တုတ်တီးလာပြီး ခံချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာ လေသည်။

မောင်မောင်လွင်သည် ရုတ်တရက်မလုပ်သေးဘဲ သူ၏တယ်လက်ကိုအတင့်လက်ပိုးအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက် ပြီးညာလက်ဖြင့်စောက်ပတ်ကို အုပ်ခါခပ်ခွဲချလေပွတ်သည့် ရိုးစောက်ပတ်နင်းသလေးများကို စိလိုက်၊ ဖြလိုက် လုပ် ဖေးနေရာ အတင့်မှာအသက်ရှူငံများပြင်းလာပြီး ယားလွန်း သဖြင့် မျက်လုံးတလေးများဆူး၍ဖက်ကို အပေါ်သို့ထွန်းထွန်း တင်ဖေးနေ၏။

ထိုအခါမောင်မောင်လွင်သည် စောက်ပတ်ကို လက် ဖြိုကိုင်း၍ညှစ်လိုက် စိလိုက်လုပ်နေရာမှ စောက်ပတ် နှစ်ဖး သားကိုလက်ဖြင့် ခွေခွေဖေးနေရာ စောက်ပတ်မှ အရေများ မှာ များသထက်များလာပြီး စွပ် စွပ် စွပ် ဟူ၍ပင် မြည့် လာ၏။

အတင့်မှာ မနေနိုင်အောင်ယားလာသည့်အတွက် ခါးကလေးသည် ကော့ကော့တက်လာပြီး ပေါင်နှစ်လုံးမှာ လည်တော့သို့ကားကားသွားရာမှ အလိုအလျောက်နူးကို ထောင်ဖေးလိုက်သိရာ စောက်ပတ်မှာပြဲသထက်ပြဲသွားပြီး စောက်စေ့လေးမှာ ပြူးထွက်လာလေသည်။

အတင့်သည် အကွန်အမင်းပနေနိုင်အောင် လား
သည်ကိုလိသဖြင့် မောင်မောင်လွင်မှာ အတင့်၏နှုတ်
ကြားသို့ဝင်လိုက်ပြီးနောက် တောင့်တင်းမာတောင့်နေသော
သူ၏လီးကြီးကိုစောက်ပတ်အသံသို့တောင့်၍ သွင်းလိုက်
ရှေ့ကနဲဝင်သွားသဖြင့် အတင့်မှာ အတင့်ကနဲဖြစ်သွားပြီ
ဖက်ကိုကော့၍ မောင်မောင်လွင်၏ ကျောပြင်ကြီးကိုထိမ်းကြ
ဖက်လိုက်လေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် တချက်ခြင်းမှန်မှန်လှီး
ရာတွင်အတင့်မှာဖက်ထားသောလက်ကိုဖြတ်၍ သူ့အကောင်
ကွေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ချိတ်ဆွဲပြီးပြေးလှမ်း
လေသည်။

မောင်မောင်လွင်သည်တချက်ခြင်းမှန်မှန်လှီး
ရာမှ တတောင့်တက်ခါခပ်သွက်သွက်လေးလှီးပေးသည့်အခါ
တွင်စောက်ခေါင်းထဲမှထွက်ကျလာသော အရေများကြော
သွပ်သွပ် .. သွပ်သွပ်ယူသောအသံများပင် ထွက်ပေါ်လ
လေတော့သည်။

“အမလေး . ကောင်းလိုက်တာမောင်ရာ”
အတင့်မှာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် စောက်ပတ်မှာ ခွံ
နှစ်ဖြစ်လအလျက်လီးကိုညှစ်၍ညှစ်၍ပေးနေရ၏။
“အတင့် .. ကောင်းရဲ့လားဟင်”
“ကောင်းတယ်မောင် .. သိပ်ကောင်းတာသဲ .. န
နာအတင့်စမ်းပါ”

မောင်မောင်လွင်သည် ပြီးခါနီးမှ တအားကုန်
ကြုံး၍ ဆောင့်လေသည်။

“ဘွပ် ဘွပ်ဘွပ် .. ဆောင့် မောင် .. ဆောင့် ..
အမလေး ကောင်းလိုက်တာ မောင် .. လျှော် .. လျှော်
.. ဟင်း .. လိုးပါမောင် နာနာလိုးပါ ..”

မောင်လွင်သည် နောက်ဆုံးကုန်းပြီးလိုးထည့်
လိုက်ရာ အတင့်စောက်ပတ်မှ အရေများခွဲပြီး စီးကျလာ
သည်နှင့်အမျှ မောင်မောင်လွင်၏လီးမှ သုတ်ရေများမှာ
လည်း စောက်ခေါင်းတွင်းသို့ ဖြတ်ကနဲ ဖြတ်ကနဲပန်းထွက်
သွားပြီး ခွစ်ဦးသားပြိုင်တူပြီးသွားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဆေးကြောသုတ်သင်၍ အဝတ်
များ ကိုဝတ်ဆင်ပြုပြင်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက် ခဲ့ကြပြီး
အတင့်သည် လည်း ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

xxxxx

မောင်မောင်လွင်၏အခန်းတွင် မောင်မောင်လွင်
နှင့်ဦးသာခင်၏စာရေးမှ ရင်ရင်မြင့်တို့နှစ်ယောက်မှာ
သတင်းထူး တရကြောင့် အူမြူလျက်ရှိနေကြလေ၏။

“ပေးပါဖူးမောင်ရယ် . မြင့် သေသေချာချာ ဖတ်
ကြည့်ပါရစေဖို့”

ရင်ရင်မြင့်သည် မောင်မောင်လွင်၏ လက်ထဲမှ
စာခေါက်လေးကိုဆွဲယူဖတ်ကြည့်နေလေ၏။

သို့/- မောင် ...

ဝမ်းသာပေတော့မောင်ရေ . . အဖေက ဒီလေး
လွယ်လိမ့်မယ်လို့အတင့်မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ခုတော့လဲ အလွယ်
လေးနဲ့ အောင်မြင်သွားတယ်။

ဖြစ်ပုံကဒီလိုဧကောင်ရေ . . အတင့်နဲ့သူနဲ့အိပ်
အခန်းအပြင်ဘက်က ဝန်တာအပေါ်က မီးလုံးက ကျွမ်း
တယ်။ ခါနဲ့အတင့်က ကိုကြီးမီးလုံးကျွမ်းနေတယ် အသစ်
ပေးပါဆိုတော့ အလုပ်ကကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်တော့
ကိုယ်တိုင်ဘဲ မီးလုံးအသစ်ကိုတပ်တယ်။ မီးလုံးကို ဝန်တာ
ပေါ်က တတ်ပြီးတပ်ရတယ်။ အဲဒီလို မီးလုံးတပ်နေတဲ့
အတင့်စိတ်ထဲက ခုနေလိမ့်ကျပြီးသေသွားရင် ကောင်
ဘဲလို့ကောင် ပေးလို့က်မိသေးတယ်။

ချက်ခြင်းဆိုသလိုဘဲအတင့်လဲ အကြံပေါ်လာတာ
ခါနဲ့သူလုံချီပေါ် ဝိုးကောင်ကြီးတက်နေလို့ပုတ်ချသလိုနဲ့
လုံချီကိုဆွဲချလိုက်တယ်ဆိုရင် သူလဲ ကျွတ်ကျသွားတဲ့
တို ကုန်းဆွဲလိုက်တာနဲ့အားလွန်ပြီး တခါထဲ အောက်တို
သွားလိုက်တာ ကောက်တ ဖုတ်ခဲစောင်းနဲ့ ခေါင်းကို ဆွဲ
မိပြီးဖုတ်ဆဲက်ပါပွင့်ထွက်သွားတာဘဲ။ ခွေခွေလေးသေ
တာတွေရတော့ အတင့်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးတယ်။

ကဲ . . အတင့်နဲ့ဧကောင် နှစ်ယောက်ကြားမှာခြား
ဟဲ့ချောက်ကမ်းပါကြီးကို ညီညာပြန်ဖြူလှတဲ့သင်ဖြူကြီး
လုပ်လိုက်ပါပြီ မောင်ဂမ်းမသာဘူးလား . . ။

ခါနဲ့ရဲတွေလာပြီးစစ်လားဆေးလားလုပ်သေး တ

သူတို့လဲ မဆော်တဆချော့ကျတာလို့ထဲ မှတ်ချက်ချသွား
တယ်လေး အတင့်က ဟန်ပါပါငိုပြလိုက်တော့ သူတို့လဲ သနား
သွားပြီးတရားနဲ့ဖြေလို့ တရားတောင်ချသွားလိုက်ကြသေး
တယ်။ အတင့်သတ်လို့သေရတာဆိုတာ သူတို့နဲ့နဲ့မှ မမိမိ
ဘူး။ ကဲ ဝါဘဲဧကောင်ရေ . . ခုနေခါတော့ လင်သေခါစမို့
ပူဆွေးနေတဲ့ဟနေနဲ့ ပုပ်ဖမ်းနေရဖူးမှာမို့ ၃-၄ ရက်ကြာ
တာနဲ့ အတင့်လာခဲ့မယ် . .

မောင်ရဲ့ချစ်သူ . . .
“အတင့်”

“ကောင်တော့ . . မောင်ထောင်ချောက်ထဲ တခါထဲ
ထိုးဝင်တာထဲ”

“ခါပေါ်ခြင်ရဲ့ . . ဒီစာတာ သူနဲ့ပြောင့်ချက်ဘဲ
ဒီစာကိုကိုင်ပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေကိုတပိုင်စီးရမှာ”

“တော်ကြာ သူတို့သနားပြီး သူ့ဘက်တော့ ပါသွား
နဲ့ဧနော်”

“အော် . . မြင့်ကလဲ သူလို အဘိုးကြီးကို နောက် မ
လားခံထားတဲ့သူကိုစိတ်ကူးတောင် မထည့်ဘူးမှတ်တာ . .
ဟောဒီမလားလေးနဲ့သာ အတူနေမှာပါဟု ပြောပြောဆိုဆို
ရင်ရင်ခြင်ကိုဖက်လိုက်သည်နှင့် ရင်ရင်ခြင်ကလည်း မောင်
မောင်လွင်ငါးလီးကို ဖမ်းဆုတ်ထားလိုက်လေတော့အီး။

xxxxx

အတင့်သည် ဦးသာခင်သေဆုံးပြီးနောက် သရဲ

ချောက်မှာကြောက်သဖြင့် ဦးသာခင်၏တူ အသက် (၁၅) တစ်နှစ် အတူဆိုသူ လုပ်သလေးတယောက်ကို တလလေး လာနေရန်အဖော်ခေါ်ထားခဲ့လေသည်။

တနေ့တွင်အတာသည် ရေခဲခန်းထဲ၌ ကိုယ်လုံးချွတ်၍ ရေခဲခန်း အတင့်သည် ရေခဲခန်းရန်အတွက် ရေခဲခန်းသို့သွားရာ အတာက အမူမဲ့ အမူတိမ့် ပစ်တံ မိသောတံခါးကိုပွင့်ဝင်သွားသဖြင့် အတာကလီးကို ထောင့်ချာချာ ဆပ်ပြာတိုက်နေသည်နှင့်ကြုံကြုံကသွားကတည်း အတင့်မှာ အတာအပေါ်၌ စိတ်ကစားမိနေ၏။

အတာအကြောင်းကိုသိလျှင် ထုန်၍လီးကို ခွဲ၍ လိုက်မည်လားသေး။ အတင့်မှာ အတာသည် ဝါဒီတို့ တွေ့တူးကြံတူးသော စားနေကြ ကြောင်ပါးကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါလုံးမှာလည်း အပ်ကျသံဝင် ကြားရလော့ကောင် တိတ်ဆိတ်ညိပ်သက်လျက်ရှိ၏။ ဤနေရာမျိုးတွင် ပေါက်ပြန်တတ်သောသတောရှိသည့်အလျောက် ယောက်ျားလူငယ်တယောက်နှင့်အတူရှိနေသော အတင့်၏စိတ်မှာ သည်လည်း ..

"ဟင်း .. သူပေါင်ကြားထဲက လီးကြီးနဲ့သာ ခုခံအလိုးခံရရင်သိပ်ကောင်းမှာ .. တယ်သူမှလဲ သိမှာ မဟုတ်ဘူးဟုတွေးရင်း အတင့်၏ စောက်ပတ်မှာ ယားပြီး ရွှံ့စွမ်းဖြစ်လာသဖြင့် စောက်ပတ်ကြားသို့ လက်ညှိုးနှင့်ထိုးထိုးထည့်

နေမိသည်။

ထိုအခိုက်အတာက ရွတ်တရက်ထလိုက်ပြီး သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ငိုက်နာလိုက်တာ ခေရာ နောက်ဖောသွားတုံးမယ်" အတာကပြောပြောဆိုဆိုထွက်သွားလေသည်။

အတင့်သည် အတော်ခံချင်နေသည်သာမက ခံချင်လွန်းအားကြီး၍ သူမ၏ စောက်ပတ်က အတော်ယားနေသည်။ ကိပ်ကြီးကလည်း ဆိတ်ညိပ်လှသဖြင့် ခံချင်စိတ်ကို အားထေးသလိုဖြစ်နေ၏။ ဤမျှခံချင်စိတ်ပြင်းပြနေသဖြင့် ရွတ်နိုင်အောင်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်အိပ်ယာပေါ်တွင်ပက်လက်လှန်၍ ထမိန်ကို ခူးပေါ်အောင်လှန်လိုက်ပြီးနောက် ခူးတချောင်းကို ထောင် ထချောင်းကဆင်းထား၏။ အင်းတို့ကြယ်သီးနှစ်လုံးကိုလည်းဖြုတ်၍ အင်းကိုစကို အေးသို့လှန်ချထားလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုကား .. နောက်သို့ပြစ်လျက် ဂုတ်ပိုးအောက်၌ ယှက်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအတွက်သူမ၏စောက်ပတ်မှာ အောက်လွတ်ပြီး ဟောင်းလောင်းကြီးဖြစ်နေသည့်ပြင် ရင်ကော့ထားသဖြင့် နို့နှစ်လုံးကချွန်ထွက်လျက်ရှိနေကြပြီးတဝက်လောက် ပေါ်နေသည်။

အတာမှာအတော်လေးကြာမှပေါ်လာပြီး သူ့မျက်လုံးများကား အတင့်ထဲမှ ခွာခရအောင်ဖြစ်သွားလေ၏။

အထက်ပါမြင်ကွင်းကြောင့်ရင်တွင်း၌တစ်ခဏအနားယူရန်နှင့် မျက်မှောက်များမှာ အရောင်တမိတ်မိတ်ဖြစ်လျက် တကျာစိတ်ပေါ်၌ ယိုမိတ်လာပြီးအတင့်ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ မျက်တောင်ခတ်ဘဲစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

သူ့ပေါင်ကြားမှလီးကြီးတလည်း ဆတ်ဆတ်ဆတ်ထောင်ထလာပြီးလျှင် သူ၏စိတ်တွေကပါ ထကြွသွားကြမ်းလာသည့်အတွက် ဝိုးဝိုးပက်ပက်လှုပ်ပြုတ် ညှစ်ခေါ်သော အတင့်စားသို့ ခြေခြေချင်းကပ်သွားမိလေတော့သည်။

“အတာ ..”

အတင့်က တကျာရောင်လွှမ်းနေသော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ခါ ခေါ်လိုက်၏။

“ဟာ ..”

အတာကလည်း အလိုရမက်စာကြွနေသည့်အကြောင်းနှင့်ထူးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ .. ဟင်”

“မသိတဲ့အတိုင်းဘဲ ..”

“ခက်တာထဲ ..”

“ဘာခက်တာလဲမေရဲ့ .. အလွယ်လေးပါ”

“ဘာလွယ်တာလဲ”

“မမကလဲ .. သိသာစွာပေါ့”

“ဖြစ်ပါလားကွယ် ..”

“ဟို .. ဖြစ်ပါတယ် ..”

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေကြသည်မှာ အနိပ္ပါယ် မရှိသလိုဖြစ်နေသော်လည်း နှစ်ဦးစလုံး၏စိတ်ထဲတွင်ကား အနိပ္ပါယ်အပြည့်အဝရှိခဲ့သကဲ့သို့ တယောက်အကြောင်းကိုတယောက်သိနေကြပြီးဖြစ်သည်။

အတန်ကြာမှ အတာက ဘာမပြောညာမပြောမတင်းမာ၍ ၄-၅-၁၀ချက် ဆက်ခါဆက်ခါ နမ်းပစ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ကာ တအားပိ၍ ခုတ်ရင်း ဝစ္စာဘဲဝတ်ထားလိုက်လေ၏။

အတာသည် ထိုမျှနှင့်အားမရသေးဘဲ စောက်ပတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို လက်မနှင့်ပိ၍မြဲလိုက်ရာ စောက်ပတ် မှာ ခွမ်းကုန်ပြသွား၍ နီရဲသော စောက်ပတ်အတွင်းသားများကို စုထွက်လာပြီး အလယ်မှ စောက်စေ့လေးများကား မာ၍ ပြားချွန်ချွန်လေးနှင့် ခေါက်တက်ကလေးဖြစ်နေလေ၏။

အတာသည် စောက်စေ့လေးအားလက်ညှိုးနှင့် ခတ်ပဲ ညှပ်ခါဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ အတင့်သည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းကိုလက်ဖြင့်ဆွဲ၍ မင်ကိုမြှောက်ပေးထား၍ အတာညှပ်ခတ်သလိုလုပ်နိုင်ရန် မျက်စေ့ကို မှေးပြီး ဇိမ်ယူနေလိုက်နိုင်ပေတော့သည်။ အတန်ကြာမှ ..

အတာ တော်ပါတော့ကွယ် မမ ခနဲတတ်တော့ကွယ် .. ။

ထိုအခါကျမှ အတာကလီးကိုကိုင်၍ စောက်ပတ်ဝဲသို့သေသေချာချာတော့သွင်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်

အတင့်က သူလက်နှစ်ဖက်နှင့် စောက်ပတ်နုခင်းသားကို
 တိုင်၍ ပြုမေးလိုက်သည်။ အတာသည်ပြုပြင်ပြီးနှင့် ပြုထား
 သော နီရဲနေသည့်စောက်ပတ်ကြီးအထဲသို့ လီးကို ခပ်မြတ်
 ရှုံ့သွင်းပြီး ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက်လုပ်ရင်း သူ၏ လီးကို စောက်
 ပတ်ထဲတွင် ငေါက်ကနဲ ငေါက်ကနဲနေအောင် တော့တော့
 ပေးနေလေတော့သည်။

အတင့်မှာအံ့ကိုကြိတ်၍ မျက်တောင်များနီလာ
 သည်အထိ အသက်ကိုအောင့်ပြီး အသားခေါက်ကို အလူးအလဲ
 ခံနေရာ စောက်ပတ်ပါပွင့်ထွက်သွားမတတ် ရွက်ကလာပြီး
 အသက်ရွှေ့များပင်မှားကာ ဒေါသလေးများပင် အတော်ပြစ်
 နေရှာလေသည်။

“အတာ လုပ်မှာဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ကွာ... မမကို
 ညှင်းဆဲမနေစမ်းပါနဲ့...”

“ဟား ဟား ဟား... မမကလဲ ဖြေးဖြေးပေါ့ဗျာ”

“ဖြေးဖြေးလုပ်မနေပါနဲ့အတာရယ် . ငါတို့ မင်း
 ညှင်းဆဲနေတာ တော်ပါတော့...။”

“ဘာညှင်းဆဲလို့လဲ ...”

“ဘာညှင်းဆဲရမှာလဲ ... ငါဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်
 ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ...”

“ယားလို့ သေတော့မယ်အတာ . . မင်းကျင်လည်
 တိုင်းစိတ်ရှိလက်ရှိဆွဲမနေနဲ့ . . ငါမနေတတ်တော့ဘူးကွယ်

ယားလှပြီ . . မင်းလီးကြီးကို မဝင်တဝင်လုပ်မထားစမ်း ပါနဲ့
 ထိုးထည့်လိုက်ပါတော့ မောင်လေးရယ် လိုးပါတော့ ရော့...”

အတင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို မင်ကိုမပြီး ခြောက်
 ကာ ကော့ပေးလိုက်လေ၏။

အတာကလည်းလိုးရန် အကောင်းဆုံးအချိန် သူ့စိတ်
 အထဲဆုံးအချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လီးကို အရင်းအထိ
 မနေ့မမြန် ခပ်မှန်မှန်လေးလိုးလေတော့၏။

“အား... ကောင်းလှချည်လား မောင်လေးရယ်...
 မမဖြင့်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခံရရန်ဟောင်း မသိတော့ဘူး”

“မမစောက်ပတ်ကို . . အရေခွံခွံနဲ့ ပြုပြင်ပြီး လိုး
 ချင်နေတာကြာလှပြီ . . ခုမှဘဲလိုးရတယ်... ကောင်းတယ်
 မမရာ မမစောက်ပတ်က လိုးလို့ တကယ်အရသာရှိတာဘဲ
 ... ကြားလား မမ...”

“ဘာကြားရမှာလဲ . . လိုးမှာ လိုးစမ်းပါ”
 အတင့်၏စောက်ပတ်မှာ အရေတွေ ရှုံ့နေသဖြင့် ခွပ်
 ခွပ် ခွပ် ခွပ် ဟူသောအသံများပြည်နေလေ၏။

“မကြားဘူးလား မမရ . . ခွပ် ခွပ် ခွပ် နဲ့”

“ကြားပါတယ် . . ကလေး...”

အတာမှာ စိတ်ထလာသဖြင့် တားမရ ဆီးမရ ကွဲ
 ချင်ကွဲ ဖြိုချင်ပြု တအားဆွဲဆွဲလိုးလေ၏။ အားမရသဖြင့်
 ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဆောင်လေတော့၏။

“အောင်မယ်လေး . ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကောင်း

လိုက်တာ မောင်လေးရာ . . နာနာဆောင်ပေးစမ်းပါ .
နာနာလေးဆောင် . . "

"လိုးပြီ . . မမရေ . . "

"လိုး . . လိုး . . မင်းစိတ်ကြိုက်လိုး . . ဟုတ်ပြီ
ဟုတ်ပြီ . . ဆောင် . . ဆောင် . . "

အတာက အားရပါးရ အင်းမရဆောင်လေတော့

"အောင်မယ်လေးတော့ . . အခုလိုဆောင်စ
ကောင်းလိုက်တာ . . မောင်လေးရာ . . ထပ်ဆောင်ပါအုံး"

အတာသည်နည်းကြိုးပြတ်ပမာ တအားထိုး တအား
ဖိလိုးနေရာ လိုးသူရောခံသူပါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဆိုထား
လောကကြီးတခုလုံးအမှောင်ဖုံးကာ မိုးမမြင်လေမမြင်
လိုက် ခံလိုက်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးခြေရာလက်ပါ မသယ်နိုင်ကြတော့
ဝက်လက်နှင့်မှောက်ရက်ထပ်လျက်သား ခြေကားယား လက်
ကားယားဖြစ်ခါမောနေကြလေတော့သည်။

"အတင့်တယောက်အတော်မေသွားတယ်ထင်တယ်"

"ဟင် . . ကိုကိုလွင် . . "

"ငါဟာ ကိုကိုလွင်မဟုတ်ဘူး . . မောင်မောင်လွင်
ဟိုတုန်းကတော့မင်းအဘို့ကိုကိုလွင်ပေါ့ . . ခုတော့မင်းမဲ့တပါးတာမှ
ကိုကိုလွင်မဟုတ်တော့ဘူး . . ဒီလိုပြောင်းလဲခြင်းရဲ့အဓိပ္ပါယ်သွင်းပြင်သို့
ကိုမင်းသိမှာဘဲ . . အဲဒီတော့ မင်းကို ငါကေားတခွန်း နှလေသည်။
ခွန်းလောက်ဘဲပြောချင်တယ် . . ဟေ့ကောင် . . မင်းအပြင်

ကိုကော့ထွက်နေစမ်း . . "

မောင်မောင်လွင်၏ကေားသံကြောင့် အတင့်မှာ
ခေါင်းလေးငုံ့လျက်ညှိမိသက်နေ၏။ အတာမှာ ထိတ်လန့်စွာ
ဖြင့် အကြောင်သားငေးကြည့်နေမိရာမှ လုံချီလေးကိုဝှော်ခါ
အပြင်သို့ကမ္ဘာကရာထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှ
ပင် မောင်မောင်လွင်က ကေားဆက်လိုက်သည်။

"ဒီမှာကြည့်စမ်း . . ဟောဒါတာလဲ . . မင်းလင်ကို
မင်းသတ်တယ်ဆိုတဲ့ငါ့ဆီကိုပေးတဲ့စာ . . တခုည်းအားဖြင့်
မင်းရဲ့ဖြောင့်ချက်ဘဲ . . အခုငါလာတုန်းကြုံကြိုက်လို့ မြင်ရ
တဲ့အဖြစ်ကတော့ မင်းငါ့ကိုတောင်းပန်လျှောက်လဲလို့ရမဲ့အ
ဖြစ်မျိုးမဟုတ်ဘူး . . ဒါထားတော့မင်းလူ့လောကထဲမှာနေ
ချင်သေးရင်မိမိစာကိုရဲလက်မရောက်ဘို့လိုတယ် . . အဲဒီလိုမရောက်
ချင်ရင်ငါ့ကိုငွေငါးသောင်းပေး . . မင်းစာကို ငါပြန်ပေးမယ်
အကုန်အကျမရှိမဲ့အတူတူ
ရဲလက်ကို အပ်လိုက်ရုံဘဲ ဘယ်နဲ့လဲ မင်းဆီကငွေရတာနဲ့
မင်းစာကိုလဲ ပြန်ပေးမယ် . . ဒါဘဲ . . "

မောင်မောင်လွင်က ကေားဆုံးသွားသည်နှင့်တပြိုင်
နက်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အတင့်ခမြာခေါင်းအုံးပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်သည်
မတတ်နိုင်တော့သည်သာမက မျက်ရည်များက
တိုးခွေဆင်းသက်လျက်ရှိနေ
စေလေသည်။

အတင့်တယောက်သောကရောက်နေသလောက် အ
ပျော်ကြီးပျော်နေသူ နှစ်ယောက်မှာကား မောင်မောင်လွင်
နှင့် ရင်ရင်မြင့်တို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်လွင်သည် အတင့်ကိုချစ်ဟန်ဆောင်၍
နေသော်လည်း သူ၏တကယ့်အချစ်မှာရင်ရင်မြင့်ထံတွင်သာ
ရှိနေသည်ကို ရင်ရင်မြင့်ကလည်းယုံမှားသံသယမရှိဘဲ နှစ်
ယောက်တွဲ ချစ်ပွဲဝင်ကာ ချစ်ဖျူဟာခင်းလျက်ရှိနေကြ
လေသည်။

ရင်ရင်မြင့်မှာ ဝါရင့်နေသဖြင့် အလိုးခံသည့်နေရာ
တွင်ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပတ်ပတ်စက်စက်ရှိလှသည်။ ယခု
လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်၍ခံနေရာ လိုးသူတို့
လည်း တကာကြီးသူထဲကဖြစ်သဖြင့် သူနဲ့ဟပ်မိနေ၏။

“ကဲ . . . ထိုးသွင်းတော့ . . .”

ရင်ရင်မြင့်က လီးကိုတိုင်ပြီးတော့ပေးထားရင်း ထိုး
သွင်းခိုင်းလိုက်သဖြင့် မောင်မောင်လွင်သည် သူမ၏ ခါးကို
ဆွဲ၍ ထိုးသွင်းလိုက်ရာ စွပ်ကနဲ ဝင်သွားလေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် သူမ၏ ခါးကိုဆွဲထားရင်း
လီးကိုဖြောဖြောချင်း သွင်းလိုက် ပြန်နှုတ်လိုက်လုပ်ရင်း သူ၏
လီးကြီးသည် စောက်ပတ်ထဲသို့ ဝင်ချီထွက်ချီဖြစ်နေသည်ကို
အားရပါးရကြည့်နေ၏။ ဤတွင် ရင်ရင်မြင့်က အားမလို
အားမရဆိုလိုက်သည်။

“အမလေး ကိုယ်တော်မြတ်ကလဲ ဇိမ်ယူနေလိုက်

တာ သွက်သွက်လက်လက်များ လီးခင်းပါ”

“အို . . . ပြေးပြေးချင်းလိုးမှအရသာရှိတာ”

“ကဲ . . . သတော . . . သတော”

မောင်မောင်လွင်သည် ရင်ရင်မြင့်၏ ခါးကိုဆွဲ၍
တချက်ချင်းဆောင့်နေ၏။ ရင်ရင်မြင့်၏ ဖင်ကြီးနှင့်တပ်ပါး
ကြီးနှစ်ဖက်မှာ ပြုပြုမွှေးမွှေးကြီးနှင့်ပြောင်နေသည့်။

မောင်မောင်လွင်သည် ခါးတလှည့် တပ်ပါးတလှည့်
ဆွဲ၍ဆောင့်ဆောင့်သွင်းနေရာ “ဖတ် . . . ဖတ်”ဟူသောအသံ
များကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်သည့်မြင်ရင်ရင်မြင့်က သေသေချာ
ချာကုန်း၍ပင်ပေးလိုက်၏။ မောင်မောင်လွင်ကလည်း
ပယ်ပယ် နယ်နယ်ဆောင့်လေသည်။

“ဘွပ် . . . ဘွပ် . . . ဘွပ် . . . ဘွပ်”

လီးနှင့်စောက်ပတ်တို့ကစီးကျလျက်ရှိသော အရည်
များမှာ အိပ်ယာပေါ်၌ရှိပြီး အကွက်ကြီးဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် လူမရှိသည့်အရပ်သို့ရောက်နေသည်
ဟူ၍ပင်ထင်ရှားထင်နေသလားမသိ အေးအေး ဆေးဆေး
ဇိမ်ယူပြီး အရသာခံ၍လိုးနေကြသည်။

အတန်ကြာသော်မောင်မောင်လွင်သည် သူ၏လီး
ကြီးကိုဖြောဖြောချင်းပြန်နှုတ်လိုက်ရာ စောက်ခေါင်းထဲမှ
တွပ်ကနဲမြည်သောအသံနှင့်အတူ စောက်ဆွယ်ဖြူများလည်း
စီးကျလာလေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် လီးတန်းလန်းနှင့်ပင် ခံစား
ပေါ်မှ အဆုတ်ဖယ်ခွက်ကို ယူပြီး တင်သောက်လိုက်၏။

ရင်ရင်မြင့်က ကုန်းနေဆရာမှ ခါးဆန့်၍ ရင်လိုက်
ရာတွင် သူ့စောက်ခေါင်းထဲမှ ဗျစ် . . ဗျစ် . . ဗျစ် . .
သော အသံများ ထွက်သွားလေ၏။ ဝှင်းနောက် မောင်မောင်
လွင်အနားသို့ သွား၍ ရပ်ခါ ရေကခွက်သောက်ပြီး မောင်
မောင်လွင်၏ ပေါင်ကြားထဲမှ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသော
လီးကြီးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ဖစ်ကြီးကိုမြဲမြဲကြည့်နေ၏။

“ကြည့်စမ်းပါအုံး . . မောင့်လီးကြီးကလဲ ကြောက်
စရာကြီး . . ဖစ်ကြီးကလဲ အရမ်းကြီးတာဘဲ . .”

“ဖစ်ကြီးသလောက် မြင့်စောက်ခေါင်းကလဲ ကျယ်
တာဘဲမဟုတ်လား . . ဒါကြောင့် အသာလေးဝင်သွား
တာပေါ့ . .”

“ဟုတ်မလား . . ဒီဖစ်ကြီးကို မဝင်မချင်း အရမ်း
ဆောင့်လှီးလို့ဝင်တာ မောင်ကတော့ ခိမ်ရှိမှာပေါ့ မြင့်မှာ
တော့ စောက်ပတ်ထဲ ပူနေတာဘဲ ကျွန်တောက ဒီလောက်
မကျယ်ပါဘူး မောင်ရယ် . .”

“မကျယ်တာ မကျယ်တယ် စောက်ပတ်ကြီးက အယ်
နေတာဘဲ တော်ရှုံလီးဆိုရင် နှစ်ချောင်းပူးတောင် သွင်း
လိမ့်မယ် . .”

“ဒီလောက်ကျယ်တာတောင်မောင့်လီးနဲ့ တော်ရှုံဘဲ
မဟုတ်လား”

“အေးလေ ဒါကြောင့်လဲ ဒီလီးနဲ့ ဒီစောက်ပတ်
လာတွေကြတာဘဲ”

“ဒါပေါ့မောင်ရဲ့ . . လူချင်းတူသော်လဲ သတ္တဝါ
ချင်းတူနေတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့မင်းစောက်ပတ်က သူများထက်ကို အတော်
ကျယ်ပါတယ်”

“အမယ် . . ဒါကျယ်သလား . . ကဲ . .”

ရင်ရင်မြင့်သည် အနီးရှိကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်
ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပေါင်ကားလျှော် ခူးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်ဆွဲ
တင်၍ စောက်ပတ်ကြီးကို မြဲမြဲလိုက်၏။ မောင်မောင်လွင်က
စောက်ပတ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏စောက်ပတ်ကြီးမှာ အမွှေးများရှိသော်လည်း
အမွှေးများမှာ စောက်ပတ်အနံ့ပေါ်တွင်သာများ၍ အဝ
ပတ်လည်တွင်ကား အနည်းငယ်သာရှိလေသည်။ သူမသည်
ဤမျှနှင့်ပြ၍ အားမရနိုင်သေးဘဲ ခူးနှစ်လုံးကိုသူ့အတိုင်း
ထောင်ထားလိုက်ပြီးလက်နှစ်ဖက်က စောက်ပတ် နှစ်
ဖက်ကိုကိုင်၍ ခပ်နာနာမြဲမြဲလိုက်ပြန်၏။

စောက်ပတ်နှစ်ခန်းသားများမှာ လီးနှင့်ပွတ်တိုက်ဖန်
များသဖြင့် အညိုရောင်သန်းနေသော်လည်း မြဲထွက်လာ
သော အတွင်းသားများမှာကား နီရဲလျက်ရှိနေပေသည်။ နီနီ
ရဲရဲနှင့်မြဲမြဲကြီးဖြစ်နေသည့် စောက်ပတ်အလည်တွင် စောက်
ရေလေးမှာ ပြူးပြီးချွန်ထွက်နေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်မကော့ . . .။

“မြင့်ရေ . . .”

“မောင် . . .”

“နာနာမြကွာ . . .”

“အမလေး . . . မြရလွန်းလို့ မြင့်စောက်ပတ်ကို ကွဲ
ထွက်မလားမှတ်ရတယ် . . .”

သူတို့နှစ်ယောက်သား ဖီးကုန်ယမ်းကုန် တအားခဲပြီး
အရမ်းကြနေကြလေ၏။

“ကောင်းရဲ့လားမြင့်”

“အို ကောင်းတာပဲ သိပ်ကောင်းတာဘဲ . . . ဘယ်လို
ကောင်းမှန်းမသိဘူး . . .”

မောင်မောင်လွင်သည် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို
ကိုင်းစွဲ၍ တအားလိုးပြန်လေ၏။

“အမလေး . . . ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် . . .
အဲဒါသိပ်ကောင်းတာဘဲ မောင့်လီးကို ခုတတိုင်းထည့်လိုးပါ
နေရာမရွေ့နဲ့ . . .”

မောင်မောင်လွင်သည် သူမပြောသည့်အတိုင်း
သူ့လီး ကို တည့်တည့်ပင် တအားဆောင့်လိုးပေးနေ၏။
စောက်ပတ်မှာ အစွမ်းတုန်အရမ်းပြနေသည့်အတွက် လီးမှာ
အရင်းအထိဝင်ဝင်သွားသဖြင့် ဆောင့်လိုက်တိုင်း ခုတ်ကနဲ
ခုတ်ကနဲဖြစ်နေလေသည်။

“မောင်မလေးတော့ ကောင်းလိုက်တာ မောင်

အသဲကိုခိုက်ခိုက်သွားတာဘဲ . . .”

ရင်ရင်မြင့်မြင့် ကောင်းလွန်းမက ကောင်းလွှပါ
သောကြောင့်မိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထပြီးအော်လိုက်
ချင်မိတ်ပင်ပေါ် ပေါက်လာခါ အသားများမှာ ဘာစက်ဆက်
တုန်နေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် သဲသဲခဲခဲ မနားတမ်းဆောင့်
ခွံဆောင့်၍ လိုးနေ၏။

“ဘွပ် . . . ဘွပ် . . . ဘွပ် . . . ဘွပ် . . . ဘွပ်”

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . အား ကောင်းလှချည်
လား မောင် . . . အမလေး . . . အမေ . . . တင်း . . .”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ဘဲ နှိသဗ္ဗအားကို အစွမ်း
ကုန်အသုံးချလိုက်သည့်အတွက် နောက်ဆုံးနှစ်ဦးလုံး ဆုံ၍
တချိပြီးသွားပြန်လေသည်။

နှစ်ဦးသားမှာ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝသွားသော်လည်း လီး
ကို မချွတ်ဘဲ စိမ်ထားလိုက်သည်။ မောင်မောင်လွင်သည်
နည်းအမျိုးမျိုးလိုးတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ရင်ရင်မြင့်အတို့ အလိုး
ခံ၍ကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ မဆန်းလွှပါဝေ . . .။

ရင်ရင်မြင့်၏ စောက်ခေါင်းထဲတွင် စိမ်ထားသော
လီးကြီးမှာ တဖြေးဖြေးသန်မာလာပြန်ပေပြီ . . .။

“မောသလား . . . မောင်”

“မမောပါဘူး . မြင့်ရယ်”

“မမောဘူးသာဆိုတယ် . . . ဟောဟော ဟောဟော”

“ဒါကတော့ မောင်တယောက်ထဲကျိးစားရတာ
မောမှာပေါ့ . . .”

“မြင့်လဲဝါပါသေးတယ် မောင်တယောက်ထဲ
စားရတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ . . .”

“အေးလေ ဒါကြောင့်လဲ ခုလိုနှစ်ဦးကျိးစားလို့
အရသာပြည့်ဝတာပေါ့ မြင့်ရာ . . .”

“မြင့်စောက်ပတ်ကြီးက သိပ်ကျယ်တယ်ကွယ်
အဖျိုအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

မောင်မောင်လွင်က အကြောင်းသိများပင် ပြစ်ပြစ်
သော်လည်း တမင်စနဲ့လိုက်သည်။

“အဖျိုအစစ်လို့ ဘယ်သူများအလိုးခံဘူးလို့လဲ”

“အခုဘဲ အလိုးခံနေတယ် မဟုတ်လား”

“သူကမှ လူဖျိုအစစ်တာ”

“စစ်ပါတယ် . မြင့်ရဲ့ . . .”

“စစ်တယ်သာပြောတယ် . . . ဟိုကောင်မ စောက်ပတ်
ကို အခုလောက်ဆို ကွဲထွက်တော့မယ်”

“မြင့် အဖျိုအစစ်နော် . . .”

“စစ်တာပေါ့ မောင်ရဲ့ . . .”

“စစ်တယ်သာပြောတယ် . . . စောက်ပတ်ကမြင့်
အညိုရောင်သန်းနေပြီ”

“အညိုရောင်သန်းမှာပေါ့ မောင် ခဏခဏ လိုးလိုး
နေတာကိုး . . .”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့မြင့်ရယ် . . . နောက်တစ်ခု
လိုးကြရအောင် . . .”

“မထားနိုင်ဘူး . . . မထားနိုင်ဘူး . . . မောင်နဲ့
မြင့်တို့လိုးစတန်းကတယ်လို့ဖြစ်နေသလဲ”

“ဒါတွေ မောင်သိပါတယ် . . . ကဲ . . .”

မောင်မောင်လွင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရင်ရင်
မြင့်၏ စောက်ခေါင်းထဲမှ သူ၏လီးကြီးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ
သွပ်ကနဲ မြည်သွားလေ၏။

၇င်းနောက် ရင်ရင်မြင့်ကိုကုတင်ပေါ်မှ မြေထောက်
နှစ်ဖက်ကိုတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မောင်ကလဲ ဘာလုပ်ခန်းမလို့လဲ”

“ဟောဒါ လုပ်လို့ . . .”

မောင်မောင်လွင်သည် ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်
ကလည်း ရင်ရင်မြင့်၏ စောက်ပတ်ကို ကုတ်လိုက်သည်။

“ဟို . . . မောင်ကလဲ ယားလိုက်တာ”

“ယားလေ ကောင်းလေပေါ့ . . .”

ရင်ရင်မြင့်သည် တဆတ်ဆတ်နှင့်တောင်လှက်ရှိ
သော မောင်မောင်လွင်၏လီးကြီးကို တလှည့် စောက်ရည်
များတသွင်သွင်စီးကျနေသော သူမ၏ စောက်ဝတ်ကိုတလှည့်
ကြည့်နေရင်းက အလိုးခံချင်သည့်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်
ပေါက်လာပြန်သည်။

မောင်မောင်လွင်သည် ရင်ရင်မြင့်၏အနေအထား
ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ရာ ရင်ရင်မြင့်သည် ကုတင်ပေါ်တွင်
ခြေတွဲလောင်းနှင့်လက်နှစ်ချောင်းကို နောက်သို့ ထောက်ရက်
သားဖြစ်သွားသည့်အပြင် လိုးရန်အကောင်းဆုံးအနေအထား
သို့ရောက်သွားလေသည်။

သူမ၏စောက်ဝတ်ကြီးမှာလည်း မောင်မောင်လွင်
၏လီးကြီးခေါ်နေသည့်အလား ပွစိပွစိနှင့်ယားကျိကျိဖြစ်နေ
လေ၏။

“မောင်ကလေးကွယ် မြင့် မနေတတ်တော့ဘူး..
ယားလှပါပြီ .. လိုးရလဲ မြန်မြန်လိုးစမ်းပါ”

“လိုးမှာပေါ့.. မြင့်ရဲ့ . ပြေးပြေးပေါ့ ..”

“မောင်မလိုးရင်တော့ .. ဂီတာကြီးနဲ့ဘဲ စမ်းသွား
ရလိမ့်မယ် ..”

ရင်ရင်မြင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို အရက်ပုလင်းကြီး
ကိုမြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင်ဘဲလား မြင့်ရယ် .”

“တကယ်ပြောတာပါ မောင်ရဲ့ .. ယုံမှန်ပေးမိ
မှာသာကြည့်တော့ ..”

ရင်ရင်မြင့်သည် ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်က
လည်း သူမ၏စောက်ဝတ်ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ရာတွင် အချော
တတောက်တောက်သိုးကွနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ကဲ . ကဲ .. မောင်လိုးပါတော့မယ် မြင့်ရယ် ..
ခံသွားပြင်တော့ ..”

“ဒီကတော့ .. အဆင်သင့်ပါဘဲမောင်”

ရင်ရင်မြင့်သည် သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကို ကားပေး
လျက် ရှိကိုတော့ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်လွင်သည် သူမ၏ ပေါင်ကြား
တွင်ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် သူ့လီးကြီးကို ခပ်မြတ်နိုး အဆာ
သွင်းထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် နို့နှစ်လုံးကို ခပ်ကြီးကြီး ခုပ်ကိုင်၍
တအားထောင့်လုံးထည့်လိုက်လေသည်။

“အား .. လားလား .. ကြီးလှချည်လား .. မောင်
ရယ် . ဖြေဖြေလှမ်းမှပေါ့ ..”

“နို့ .. မြင့်ကအလိုးခံချင်လှချည်ရဲ့ ဆို ..”

“တော့ ခံချင်တာပေါ့ .. ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ကြီး

တော့ အောက်သွားတာပေါ့ . . .”

မောင်မောင်လွင်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ ရင်ရင်မြင့်ခါးကိုဖက်ခါ မှန်မုခ်လို့နေ၏။

“မငြိမ်ချင်လဲနော်တော့ မောင်ရယ် . . . ပြေးပြေးလေး မလှုပ်နော်နဲ့”

“ဒါနဲ့ . . . ခုနကတော့ မခံနိုင်ဘူးဆို”

“အန္တိနီမှာ မရသေးဘဲ”

“အန္တိနီမရသေးခင်တော့ မိလိုက် အဆင့်ခံရတာပေါ့ မြင့်ရယ် . . .”

“မြင့်သိပ်ပါတယ် မောင်ရယ် . . . မြန်မြန်လို့ပါတော့”

ရင်ရင်မြင့်သည် မအောင့်နိုင် မထိန်းနိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် မောင်မောင်လွင်၏ခါးကို အတင်းပြန်ဖက်ခါ တော့တော့တိုးနေပြန်၏။

တို့အခါကျမှ မောင်မောင်လွင်သည် ရင်ရင်မြင့် စိတ်ထဲနေသည်ကို သိသဖြင့် တအားလုံး တအားလုံး တအားဆောင့်လေသည်။

“အား . . . ဣတ် . . . ဣတ် . . . ဣတ် . . . တောင်း လိုက်တာမောင်ရယ် . . . နေရာမပြောင်းနဲ့နော် . . . အဲဒီအတိုင်း ဆောင့်ပါ မောင်ရယ် . . .”

“မပြောင်းပါဘူးမြင့်ရယ် . . . ဒီနေရာကတဲ လို့ပါ

မယ် . . . ဒီနေ့သာခံပေတော့ . . .”

ရင်ရင်မြင့်သည် တိတိကျကျ အလုံးခံရတော့မည်ဖြစ်၍ သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးကို ပြုနိုင်သလောက် ပြုပေးပြီးလျှင် မောင်မောင်လွင်ဆောင့်လိုက်တိုင်း ရှေ့သို့ တိုးတိုး ပေးနေရာ လီးမှာ အဆင့်အထိ ဝင်သွားသဖြင့် သူမအတွ် ခံလို့ကလျဉ်းကောင်း၊ အရာထကလျဉ်းထူကဲလျာသဖြင့် ပါးစပ်မှ တောင်းဟင်း တအားအားဖြစ်နေသည်။

“မောင်က အလုံးဘက်မှာတော့ အတော်စိတ်ချရတယ် ဒါကြောင့်မို့ မောင့်ကို အနှလို့ ရော်ရော်ဖက်ဖက်အလုံးခံနေတာပေါ့ . . .”

“မြင့်ကလဲ အခံဘက်ကတော့ခံဘဲမဟုတ်လား”

“ဒီစောက်ပတ်နဲ့ ဒီလီးကို အနှလို့မှ အလုံးမခံကြရင် ဘယ်အရာသာရှိမှာလဲ မောင်ရဲ့”

“ဒါပေါ့မြင့်ရဲ့ . . . ဒီလောက်တောင်းတဲ့ဟာကို တချို့လူတွေက ရှက်သလေး ကြောက်သလေးနဲ့ လှုပ်နေကြသေးတယ်နော် . . .”

“ဟိရိသြတ္တိမှဆိုတဲ့ . . . အရှက်တရားတွေက ဖူးလွှမ်း နေကြတာပါမောင်ရဲ့ . . .”

“အောင်မယ် . . . လို့နေတဲ့နေရာမှာ တရားတွေ ဘာတွေနဲ့ ပြင့်ကလဲ သိပ်မတိုးဘူး . . .”

"ကဲ... ဒါတွေထူးလိုက်ပါတော့... မြင့် ပြီးခါနီး
နေပြီ ခပ်သွက်သွက်လေး ဆောင့်ခမ်းပါ..."

"မောင်လဲပြီးတော့မယ်... ဒါနီတော့ လို့ပြီ...
မြင့်ရေ... လို့ပြီ... ကဲကွာ... ကဲကွာ..."

"ဘွယ်... ဘွယ်... ဘွယ်... ဘွယ်..."

စောက်ပတ်နှင့် လီးတို့တတ်၍ လှိုးနေကြသော
အသံများမှာ တခန်းလုံးဆူညံနေတော့သည်။

"ဆောင့်ဆောင့်... နာနာဆောင့် တအားလုံး...
မြင့်ရဲ့စောက်ပတ်ကြီး ကွဲထွက်ချင် ကွဲထွက်သွားပါစေ...
နောက်မှတဲ ဆောင့်တက်ချင်မယ်..."

မောင်မောင်လွင်သည် ရွက်ကုန်နှင့်ကာ တအားကုန်
ဆောင့်နေလေသည်။

"ကောင်းရဲ့လားမြင့်..."

မောင်မောင်လွင်က ရင်ရင်မြင့်ခါးကိုဖက်၍ လုံ့နေ
ရာမှ မေးလိုက်သည်။

"ကောင်းတယ်မောင်... ကောင်းတာမှ ဆွေမျိုး
ကို မေးသွားတာတဲ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ဆောင့်...
ဆောင့်... နာနာလေး... မိဆောင့်... ကောင်းလိုက်
တာနော်... နတ်ပြည်ကိုများ ရောက်နေသလား မယ်တူ...
... အောင်မယ်လေးတော့... အင်း ဟင်းဟင်း..." ဟု

သောအသံနှင့်အတူ ရင်ရင်မြင့်မှာ နောက်သို့ လန့်ကွသွား
လေတော့သည်။

~~~~~

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... အတော်
မှ အရသာရှိကြရဲ့လား..."

မောင်မောင်လွင်နှင့် ရင်ရင်မြင့်တို့သည် ပိုနိုး၍ ခိမ်
ယူနေကြရာမှ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လန့်ပြန်
သွားပြီးလျှင် လူချင်းခွာ၍ အသံလေးရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
မိလေ၏။

"ဟာ... အတင့်ပါလား..."

"ဘာအတင့်လဲ... ကျွန်မဟာ အတင့် မဟုတ်
တော့ဘူး... ဟိုဘုန်းကတော့ ရှိရဲ့ အတင့်ပေါ့... ခုတော့
မတင့်တင့်ဖြစ်သွားပါပြီ... ဒီလိုပြောင်းလဲခြင်းရဲ့ အနိပ္ပါယ်
ကတော့ ရှိတယ်ဟာပေါ့... ဝိမာကြည့်စမ်း... ဘာလဲလို့
တကယ်တော့ ရှိသေးမင်းတဲ"

အတင့်သည် သေနပ်ကိုင်၍ တဆတ်ဆတ်ဟုန်
နေ၏။

"အတင့်... မင်းရွာနေပြီ ထင်တယ်..."

"ဟုတ်တယ်... ရွာနေပြီ... ပထမဥစ္စာရွာ...
နောက်တာရှာရွာ... ဒါဒါတွေ အားလုံးရောပြီး ရွာနေတယ်"

မိမိမှာ ရှင်က ဣန္ဒြေမဆီက စာကို လက်ကိုင်ထားပြီး ခွေညှစ်
 ယယ် ကြာယယ် .. နောက်ပြီး ဒီကောင်မနဲ့ ပျော်ယယ် ..
 တယ်တော်တဲ့အကြံ . ဟိုနေ့က မြန်းကနဲနို့ မစဉ်းစားမိ
 တာ .. တကယ်ဆိုရင် စာထဲမှာ ရှင်သတ်ခိုင်းလို့သာ သတ်
 ရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါနေတာကိုလဲ ခဉ်းစားကြည့်
 ပါအံ့ .. တချိန်က ရှင်ကို အသက်မက ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အတွက်
 ရှင်ခိုင်းရာလုပ်ခဲ့မိလို့ .. အခု ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ..
 ကြည့်စမ်း .."

အတန်သည့် ပြောပြောဆိုဆို စာရွက်ခေါင်းတခုကို
 ဖတ်ချပေးလိုက်ရာ မောင်မောင်သွင်သည် လက်များတုန်ရဲ
 စွာ ဖြင့် ကောက်၍ ဖတ်လိုက်သည်တွင် ...
 သို့/- ခေါ်တံတံ ..

ဦးသာခင်ထံမှ အစိုးရကို ပေးဆပ်ရန်ရှိသော
 အမြတ်တော်ကြေးငွေ အားလုံးကို ပြုလည်အောင် မပေး
 ဆပ်နိုင်ပါက ဦးသာခင်ပိုင် ဘဏ်တိုက်တွင် အပ်နှံထားသော
 ခွေ ခွေ ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် တိုက်တာ ခြံမြေများပါ မကျန်
 လောက်ရောင်းချရန်ပြန်ကြောင်း ..။

သို့ဖြစ်၍ ဦးသာခင်ပိုင် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချ
 ခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်၍ မျက်
 ပိတ်ထားရန်ပြန်ကြောင်း အထိပေးအပ်ပါသည်။

မောင်မောင်သွင်သည် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အ
 တန်ပြောသောစကားနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်ရာ သူတို့အချို့လို့
 ချက်မရှိတော့သည်ကားကြောင်း၊ တကယ်လို့ ဒီသတင်း
 ပေါက်ကြားသွားပါက သူပါ ကြံရာပါဖြစ်နေသည်က
 တကြောင်းကြောင့် အတင့်အား ပျောက်ပစ်ရန် စိတ်ကူးရှိ
 သဖြင့် ဆတ်ကနဲ ထလိုက်ပြီး အတင့်ရှိရာသို့ တဖြေဖြေ
 သွားလေတော့သည်။

"ရှင်.. ရှင်.. ရှေ့မတိုးနဲ့ဇော်.. ဖတ်လိုက်မယ်"
 "တိုးတယ်ကွာ .." မောင်မောင်သွင်သည် ပြော
 ပြောဆိုဆို ခုန်အုပ်လိုက်ရာ အတင့်ကလည်း ကြောက်အား
 လန့်အားနှင့် နောက်ဆုတ်၍ဖတ်လိုက်ရာ ..

"ဒီလ.. "ကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မောင်မောင်သွင်
 မှာ ညိမ့်ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ရပ်ရပ်မြင့်မြင့် အတင်း
 ပြောဖက်ကာ ..

"ဖြစ်ဖြစ်ရလေ .. မောင်ရယ် .. မိန်းမလုတ်
 လက်ချက်နဲ့မှ အသက်ဆုံးရတယ် .."

"ဟာ မိန်းမလုတ်လဲ ဦးသာသမ္မာမောင်"ဟု ဆို
 ကာ နောက်တချက်ဆွဲပစ်လိုက်ရာ "ဒီလ.. "ကနဲ ဟူသော
 အသံနှင့် မရှေ့မနှောင်းပင် ရပ်ရပ်မြင့်မြင့် မောင်မောင်

လွှတ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့၏။

“ငါ့နောက် အတင့်သည် သူ၏နားထပ်ကိုချိန်၍
ပစ်လိုက်ပြန်ရာ . . ရှိသော ကနဲ အသံနှင့် တစ်တက်တည်း ခွေ
ခွေလေး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အခန်းမှ သေနတ်သံကြား၍ လူအများ ပြေးတက်
လာကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘဝိန်းသည် အပြင်မှ ပြန်လာ
ခဲ့ကာနှင့် ကြုံနေသဖြင့် ဘဝိန်းလည်း အပြေးတက်သွား၏။
အခန်းတွင်းသို့ရောက်သောအခါ အံ့သြစွာ တွေ့ရသည်နှင့်
အတူ လာကြည့်သော လူအများတို့အား ရှိသောပြလိုက်ရလေ
တော့သည်။

“အဖြေ . . ကယုတ်တောင်နှင့် မါမတွေ့ သောတာ
ကောင်းပါတယ်”ဟု လူအများထဲမှ တပေတက်သောသူက
ပြောသောသော စကားကို ခိုလိုက်လေတော့သည်။ . . ။